VI. évfolyam, 31. szám *1950 július 28*

Ludas Matyi

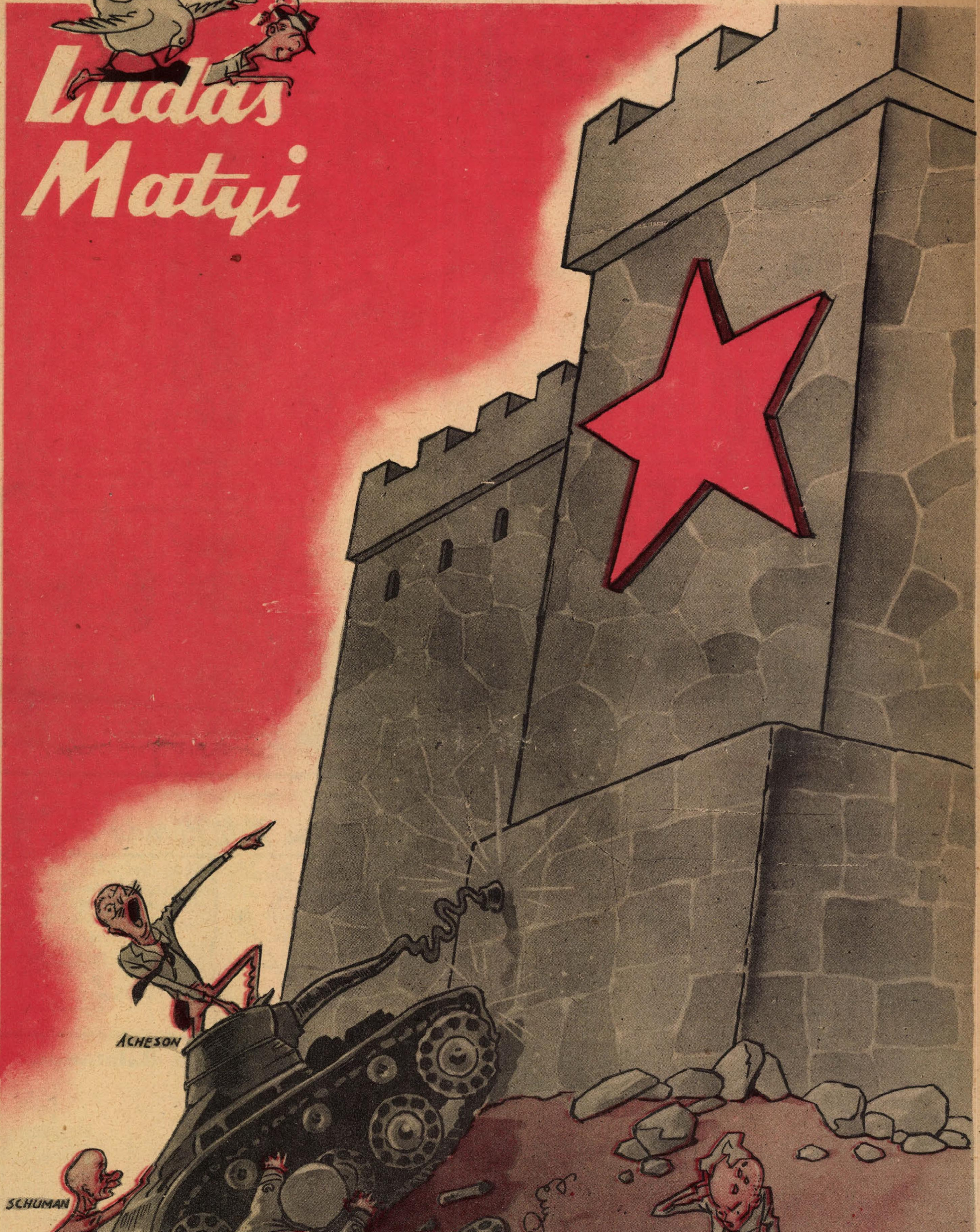
ACHESON
SCHUMAN
BEVIN
TITO
CSANG-KÁJSEK
DÁLYIJENŐ

70 fillér

Reménytelen erőlködés

Nevessük ki a babonát!

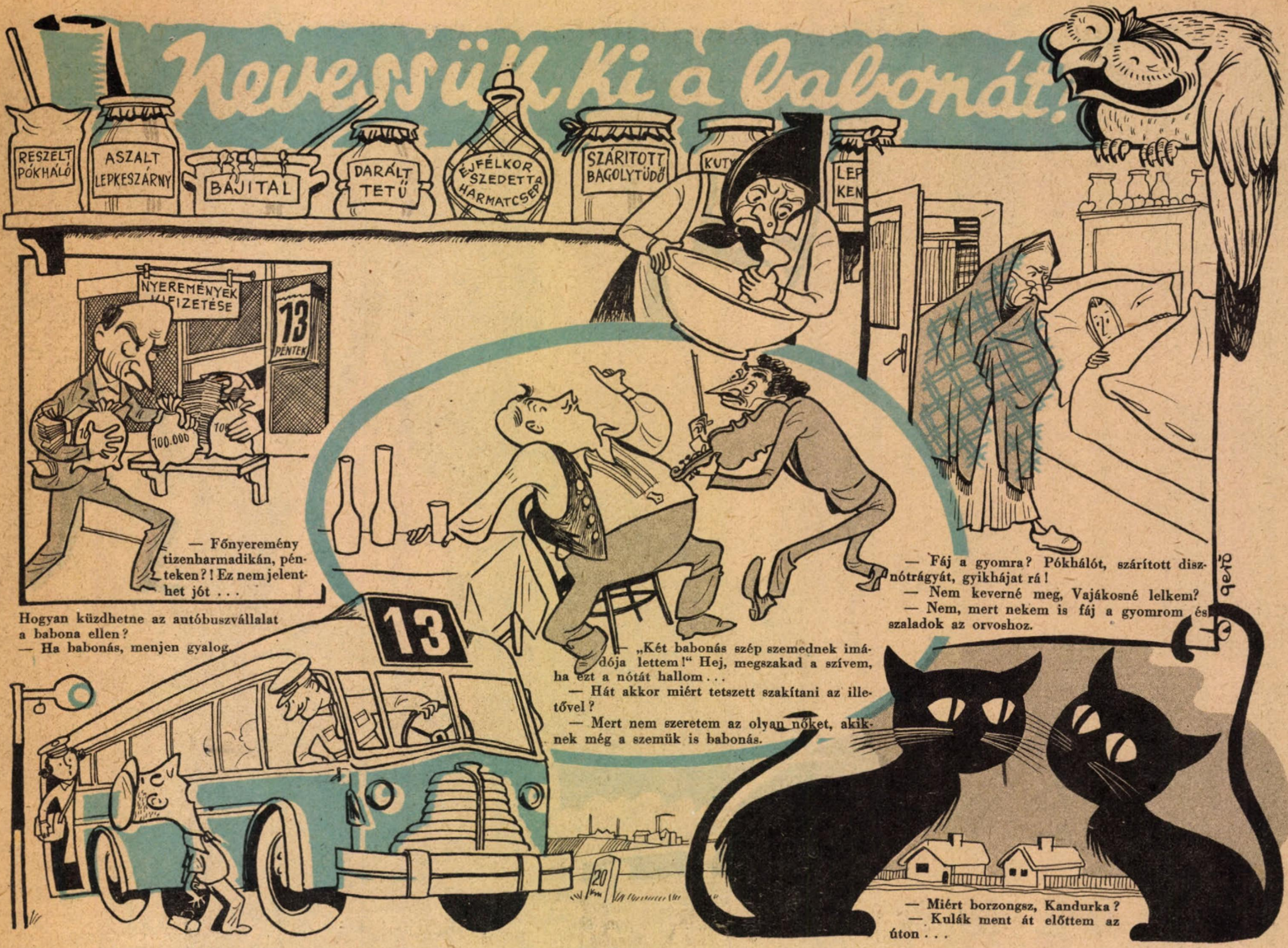
RESZELT PÓKHÁLÓ
ASZALT LEPKESZÁRNY
BÁJITAL
DARÁLT TETŰ
ÉJFÉLKOR SZEDETT HARMATCSEPP
SZÁRITOTT BAGOLYTÜDŐ
KUTY
LEP KEN
NYEREMÉNYEK KIFIZETÉSE
13 PÉNTEK
100.000
13
20

— Főnyeremény tizenharmadikán, pénteken?! Ez nem jelenthet jót . . .

Hogyan küzdhetne az autóbuszvállalat a babona ellen?
— Ha babonás, menjen gyalog.

„Két babonás szép szemednek imádója lettem!" Hej, megszakad a szívem, ha ezt a nótát hallom . . .

— Hát akkor miért tetszett szakítani az illetővel?

— Mert nem szeretem az olyan nőket, akiknek még a szemük is babonás.

— Fáj a gyomra? Pókhálót, szárított disznótrágyát, gyikhájat rá!

— Nem keverné meg, Vajákosné lelkem?

— Nem, mert nekem is fáj a gyomrom és szaladok az orvoshoz.

— Miért borzongsz, Kandurka?

— Kulák ment át előttem az úton . . .

Titkos szeszfőzőt lepleztek le a Karmelita-kolostorban

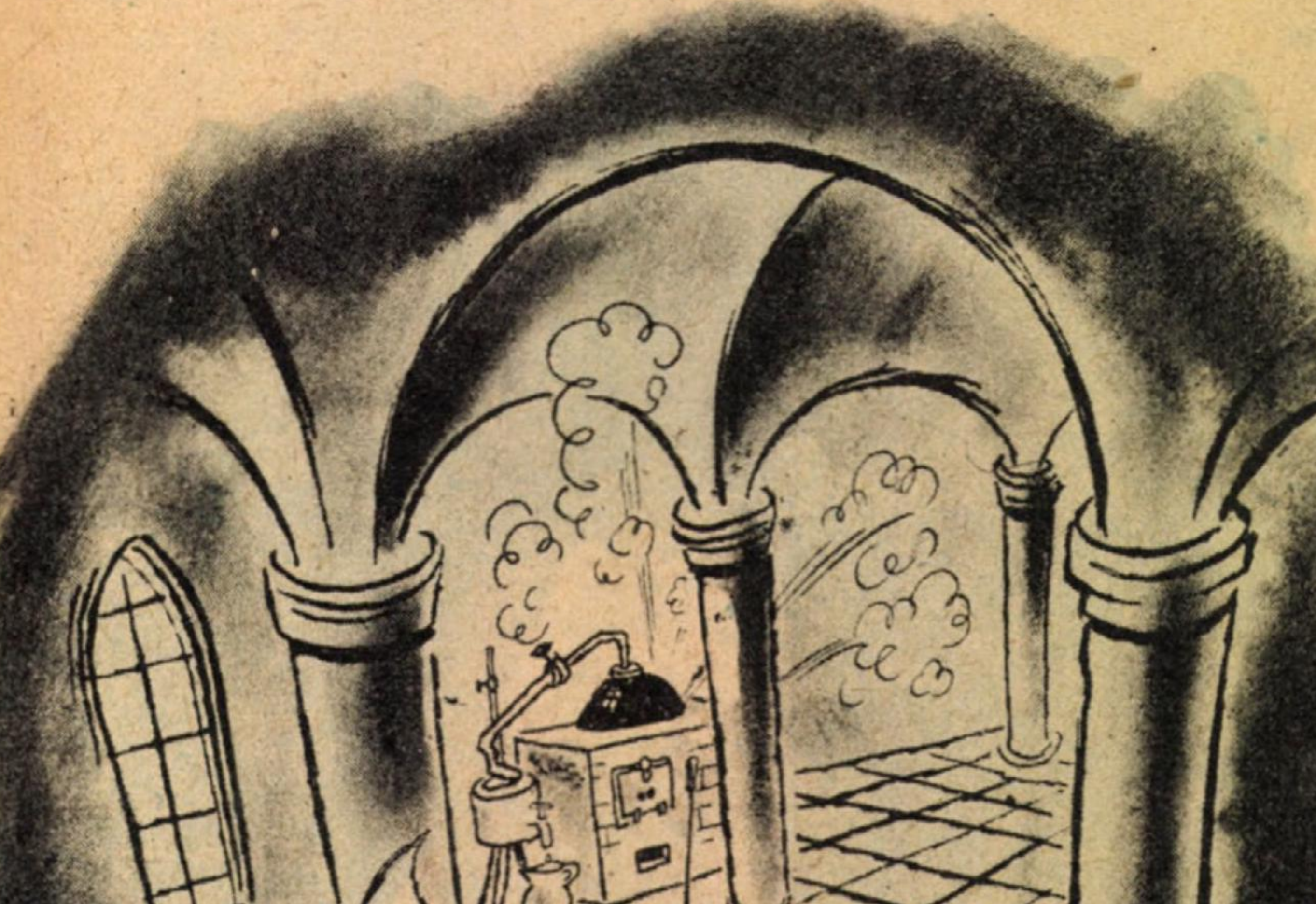

Illumináta nővér: Nem való maga kolostorba, nővér! Kifut az a jó borovicska és maga imádkozik . . .

Hangtalan Heti Híradó

Lipót belga király a kitünő eladó aki már egyszer eladta hazáját a fasisztáknak, ismét beállt a pult mögé.

Ez az Uri-utcai reakciós bácsi a kánikula ellenére is lehuzott redőnyök mellett alszik, hogy ne lássa az országház kupoláján pár napja tündöklő vörös csillagot.

A legifijabbak a Balatonon

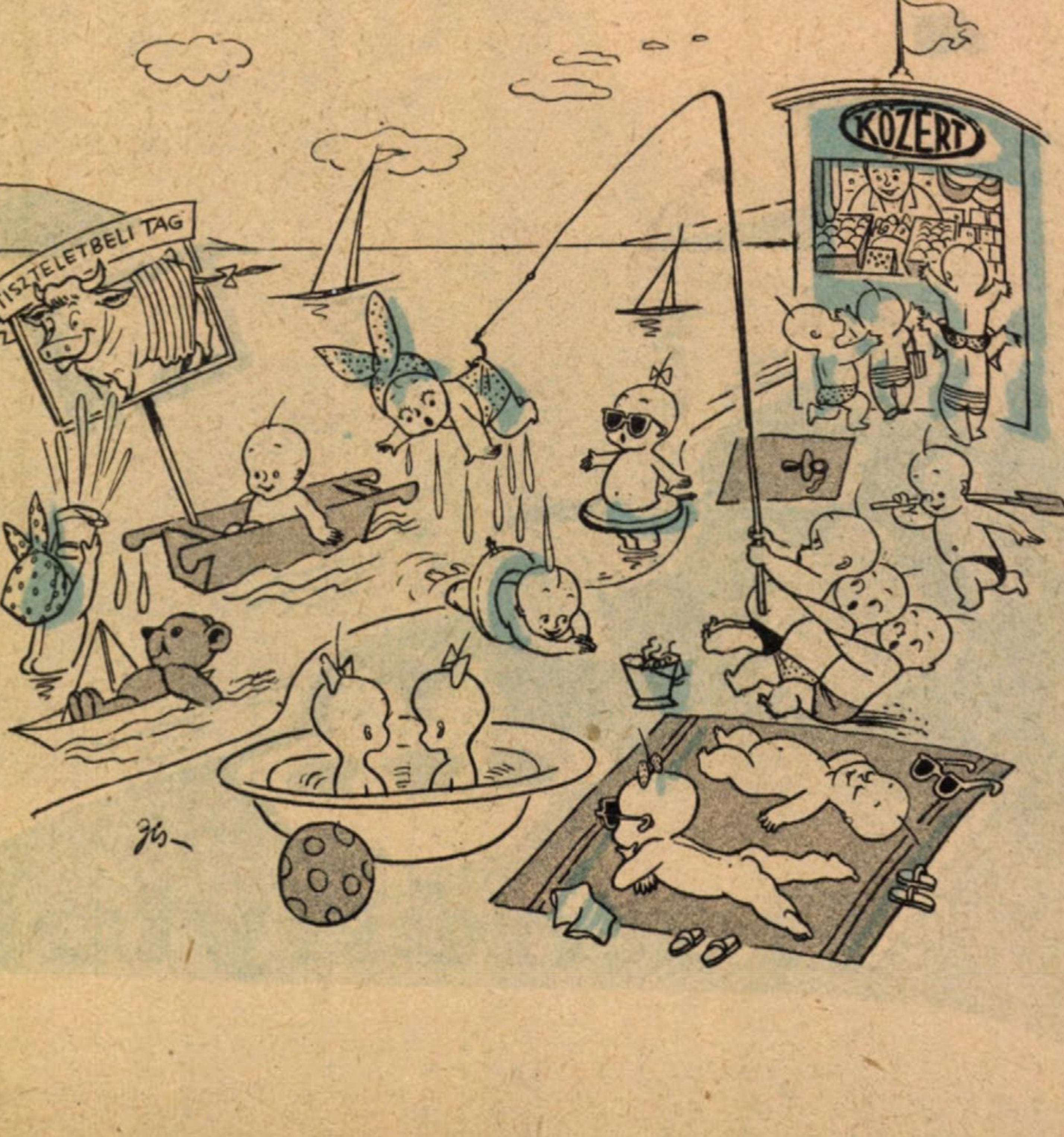
TISZTELETBELI TAG
KÖZÉRT

Tabi László: Ünnepi beszéd

(Ezt a pohárköszöntőt az Amerikai Hadianyagszállítók Társaságának ünnepi estebédjén mondta el W. J. Smarnfull szenátor, az Oakbridgei Atomtelep inspektora, az Emberi Élet Kiirtására Alkalmas Hatóanyagokat Előállító Konszern elnöke, a Chicagoi Katolikus Férfiak Ájtatos Gyülekezetének alapító tagja, a pimlingtoni egyetem díszdoktora, stb. stb.)

— Kedves barátaim! Önök valamennyien tudják, hogy társaságunk, amely az első világháború óta szakadatlanul küzd a békéért, s ezért a békéért a megfelelő haszon reményében pénzt és hadianyagot sohasem kimélve, a legsúlyosabb kockázatokat viselte, nyomós ok nélkül nem szokott díszvacsorára egybegyülni. Ha ma, május nyolcadikának előestéjén áldásos munkánkat megszakitva mégis összejöttünk, tettük ezt azért, mert lelkünk hő parancsa volt ünnepelni azt az elnököt, akinek lángesze nélkül a világ népei ma már nyugalomban élnének. Ám hagyjuk e sötét látomást, kedves ünneplő barátaim.

— Ha végigtekintünk az elmult öt esztendőn, s gondolatban visszaszállunk 1945 áprilisáig, lehetetlen vissza nem emlékeznünk arra a jeges rémületre, amely a második világháborúnak akkori sajnálatos befejezése miatt urrá lett rajtunk. Amikor a náci hadsereg megtámadta a dicső Szovjetuniót és Sztálingrádig nyomult előre, majd amikor a Vörös Hadsereg visszaverte a dicső német csapatokat, minden reményünk megvolt arra, hogy a világháború a mi életünkben nem fog véget érni. Ám, amikor nyilvánvalóvá lett, hogy a szovjet hadsereg példátlanul erőszakos módon, az ellenség megfélemlítése révén megtorpanás nélkül nyomul előre, s mindennek tetejébe Roosevelt a tisztesség és becsület kicsinyes szempontjai alapján a második frontot megteremtette, reményeink egyszerbe szétfoszlottak. Igen, kedves ünneplő barátaim, nehéz időket éltünk át 1945 áprilisában, s ha akkor, amikor Roosevelt, sajnos, hálistennek hirtelen meghalt, nem Harry Truman követte volna őt az elnökségben, nem tudom itt ülhetnénk-e kedves baráti körben, derűs lélekkel, a jólvégzett munka büszke tudatával, felemelt fővel és felemelt haszonkulccsal.

— Kedves barátaim! Ritka eset a történelem során, hogy egy államférfiú lelki és szellemi nagyságát illetően már a kortársak olyan egyöntetű véleményen legyenek, mint Harry Truman esetében. A kortársak véleményét igen gyakran befolyásolják politikai, világnézeti vagy éppen személyi szempontok, melyek nem egyszer meghamisítják a tárgyilagos megítélés zsinórmértékét. Mi azonban, akik könyveink és évi mérlegeink rideg, de beszédes kimutatásainak alapján beszélhetünk, könnyű helyzetben vagyunk. Tiszta nyereségeink évről-évre emelkedő összege nyujt döntő tanuvallomást Truman zsenije mellett, a profit, melynek alapján itéletünket Róla kimondjuk, nem tétova és ingadozó szubjektum, hanem szilárdan, ellenőrizhetően és bezsebelhetően VAN, és Lesz, mindaddig, amig a isten megengedi, hogy ez a nagyszerű ember álljon az Egyesült Államok élén.

— Kedves ünneplő barátaim! A meghatottságtól reszket kezemben a pohár, amikor emelem ama férfiú egészségére, aki erőit és egészségét nem kimélve mindent elkövet, hogy az emberiség jövőjét bizonytalanná tegye, s ezáltal színessé, változatossá, izgalmassá teszi az életet, kinek-kinek megadva a magáét: a vállalkozónak a hasznot, a munkásnak a nélkülözést, Amerikának a rágógumit, Európának az atombombát s minden tisztességes szándékú üzletembernek azt a jogot, hogy befektetett tőkéjének arányában részesedjék az általános fegyverkezés dollárra átszámított ülő futalmában! Csirio!

A sztálini békepolitika és az amerikai visszhang

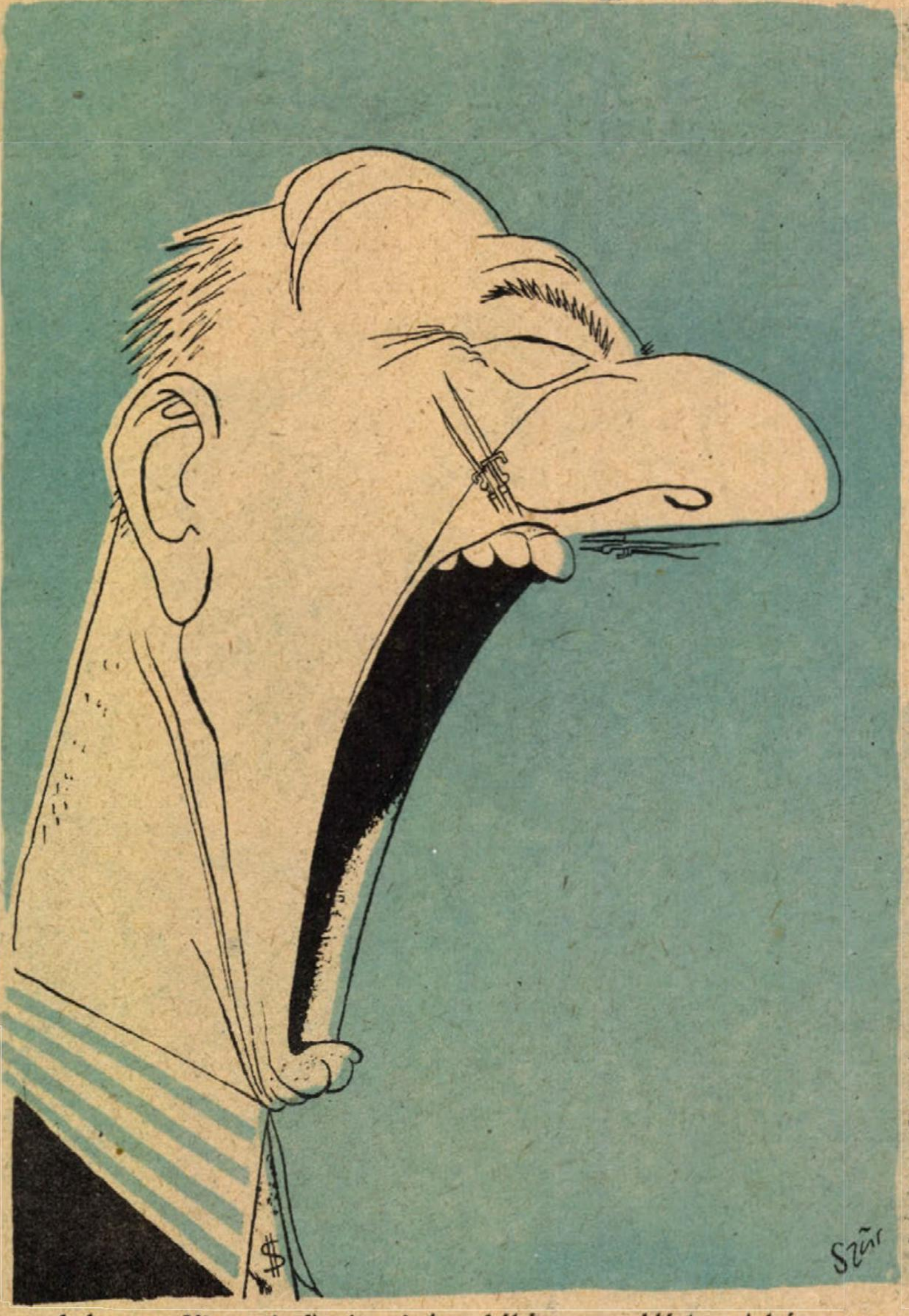

Acheson: Visszautasítunk minden békés megoldást, utolsó csepp vérünkig fogunk harcolni a koreai nép ellen.

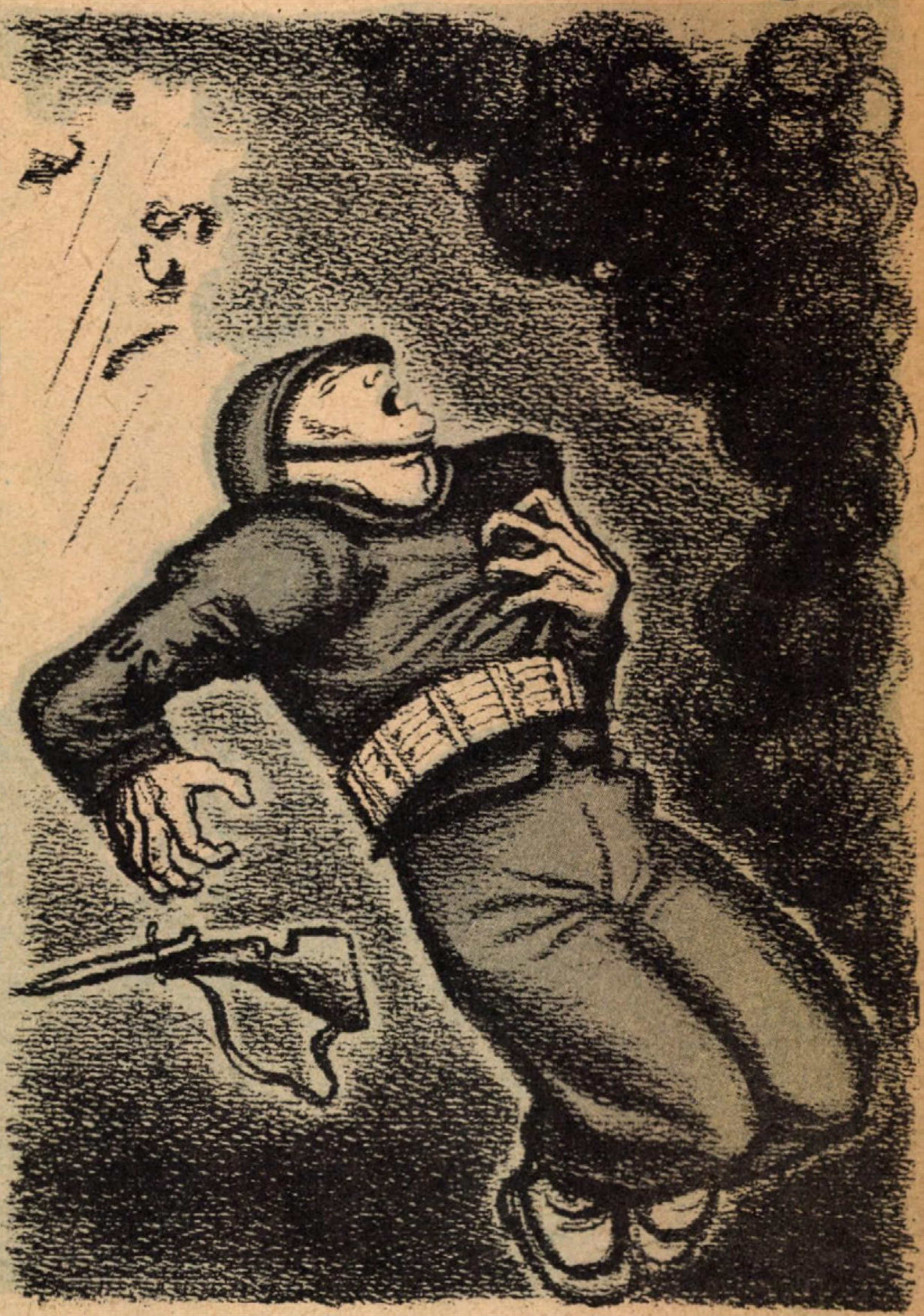

Amerikai katona: Köszönöm.

. . . a karaván halad

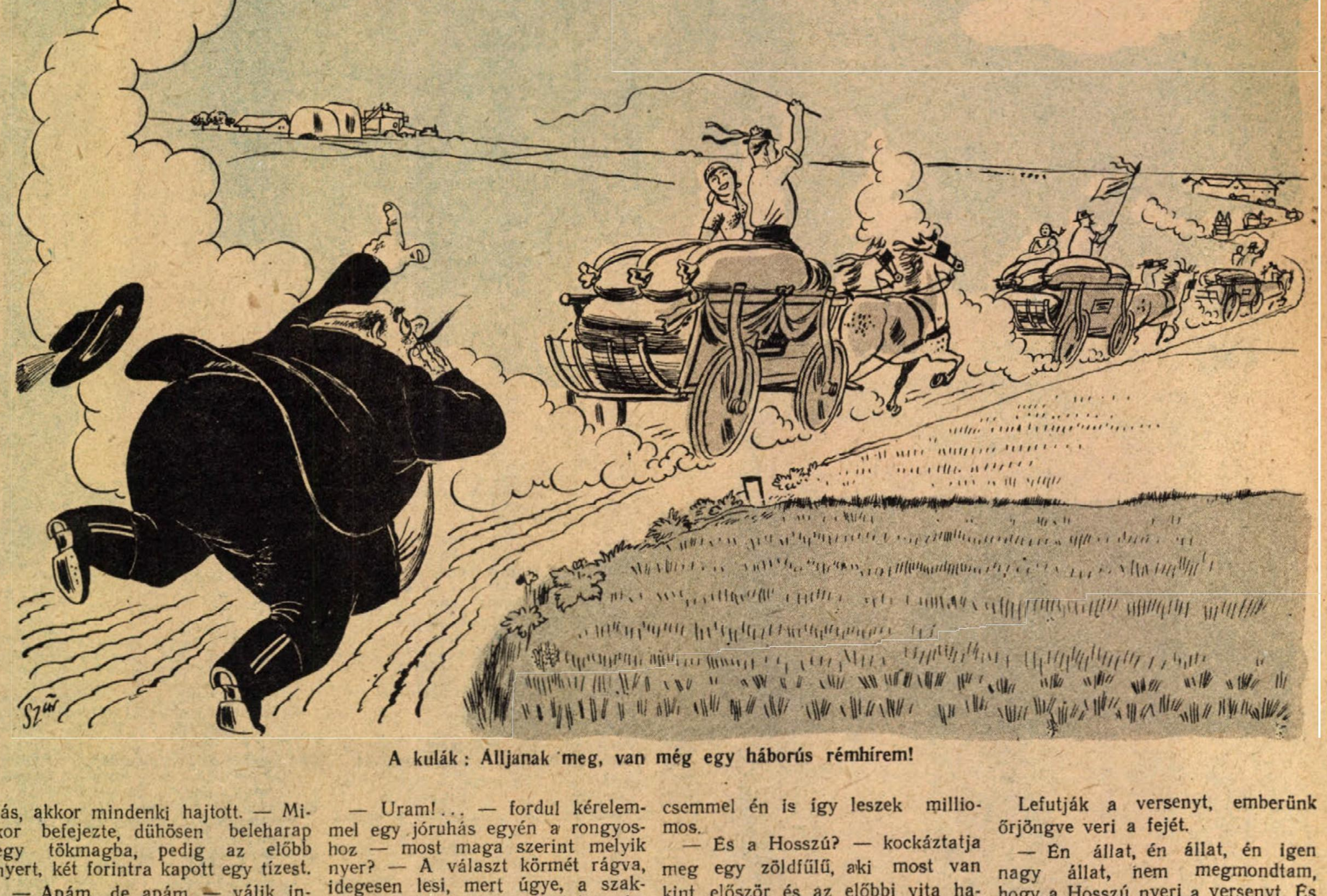

A kulák: Álljanak meg, van még egy háborús rémhírem!

A Hosszú nem akart nyerni

(Derűs riport)

— Uram! — bőg egy erősen rongyos alak az ügetőn. — Uram, nem látja, mit csinál a Hosszú?

— Láttam — mondja egy higgadt térdnadrágos —, a cél előtt levágott a lova és így jó lett a befutóm, ha-ha-ha!

— De uram, na de uram — verklizi a magáét a toprongy — maga szerint talán a Hosszú akart nyerni? — És vicsorgatja a fogát a Hosszúra, továbbá több ismert szent nevét emlegeti, de azért nem jut a mennyországba, ha majd egyszer elpatkol. — Ha akart volna nyerni, — szól közbe egy micisapkás néni — húsz hosszal nyer, tíz forintot rátettem, még sem nyert.

— Ugye, úgye? . . . liheg a tépettruhás — én száz forintot, a feleségem egész heti keresetét tettem rá, még sincs sehol.

— Pont a Hosszú akart nyerni — legyint fölényesen egy koraérett suhanc és átveszi a vezérszólamot — mikor a Hosszú látta, hogy rámegy a Marsall, átadta a belső pályát, beugratta a dögöt, este meg mutyiznak.

— Jól mondja, uram, — örül az okos magyarázatnak, aki a felesége pénzével játszik — ön helyesen látta, nem akart a Hosszú nyerni, ha akar, megeszi a Marsallt lovastul, mindenestül.

— Na és talán a Zwillinger akart nyerni? — ad föl rejtvényt egy úr okuláréval a szemén és izgalommal a szíve táján, mert a Zwillinger és gebéje minden pénzét elvitte.

— A Zwillinger? — hurrogja le a mi emberünk, az . . . és megmondja, hogy micsoda a Zwillinger, — de a Hosszú, az a csavargó, ha akart volna, uccával nyer.

— Uram! — mondja egy hajdani arisztokrata, egyik lábán sárcipővel, agya helyén semmivel — a régi szép idők, akkor nem volt csalás, akkor mindenki hajtott. — Mikor befejezte, dühösen beleharap egy tökmagba, pedig az előbb nyert, két forintra kapott egy tízest.

— Apám, de apám — válik ingerültté az illető, aki a Hosszúra aprehendál — a múltról ne beszéljünk, vesztettem én akkor is biz gromoboj, egyszer gatyába mentem haza Megyerről.

— Uram! . . . — fordul kérelemmel egy jóruhás egyén a rongyoshoz — most maga szerint melyik nyer? — A választ körmét rágva, idegesen lesi, mert úgye, a szakértelem, akkor is szakértelem, ha kilóg ez és az a ruhából.

— Amit a Jónás Loli hajt — feleli egyből a rongyos — jó helyről kaptam a tippet. Utolsó két ficsemmel én is így leszek milliomos.

— És a Hosszú? — kockáztatja meg egy zöldfülű, aki most van kint először és az előbbi vita hatása alatt a Hosszút játssza.

— A Hosszú? . . . — kacag emberünk — meg van maga bolondulva, itt helyre sincs esélye.

Lefutják a versenyt, emberünk őrjöngve veri a fejét.

— Én állat, én állat, én igen nagy állat, nem megmondtam, hogy a Hosszú nyeri a versenyt. És én a Lolira dobtam föl a pénzt, pedig mondtam, ha a Hosszú akar, úgy nyer, mint ide Lacháza.

Nagy S. József.

Koreából jelentjük:

Elszámolás

Mr. John Gray közlegény egyheti zsoldjáról, szolgál az U.S.A. kóreai hadseregében

Egy heti zsold	$20.—
1 drb észak-kóreai katona megkínzásáért	$ 5.—
1 drb délkoreai katona megpofozásáért	$ 2.—
1 drb ujságíró félrevezetéséért	$ 3.—
Rágógumipótlék	$ 1.—
Alsónadrágmosási pótlék .	$ 1.—
Hősies magatartásért . .	$ 1.—
összesen	$33.—

Levonások:

Egy pár eldobott bakancsért .	$10.—	
220 kilométer rugalmas elszakadásért .	$19.50	$29.50
Kifizetendő		$ 3.50

TRUMAN & CO.
HÁBORÚS USZITÓK R. T.

A Wall Street katonája

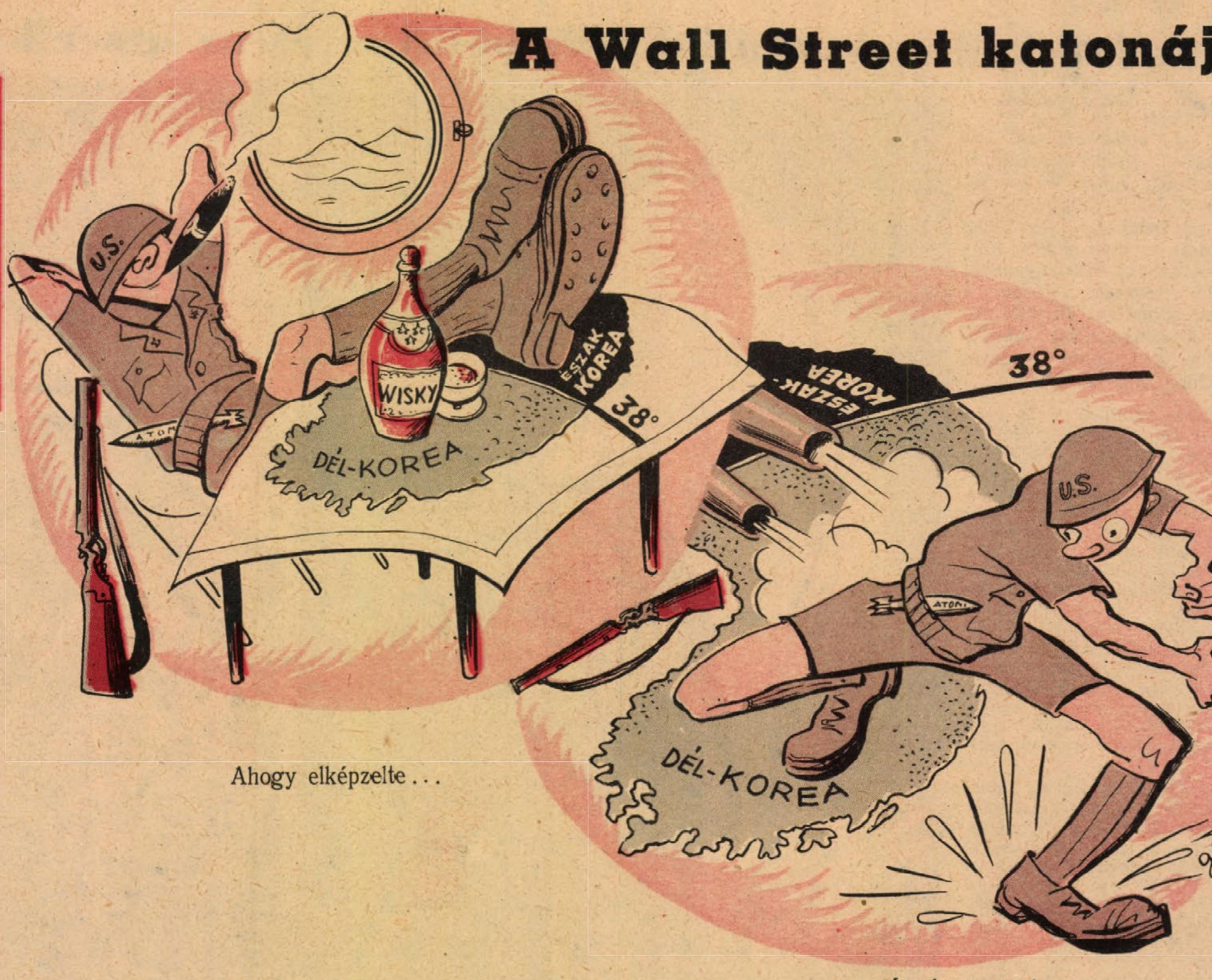

Ahogy elképzelte . . .

. . . és ahogy van!

Beteg dolog

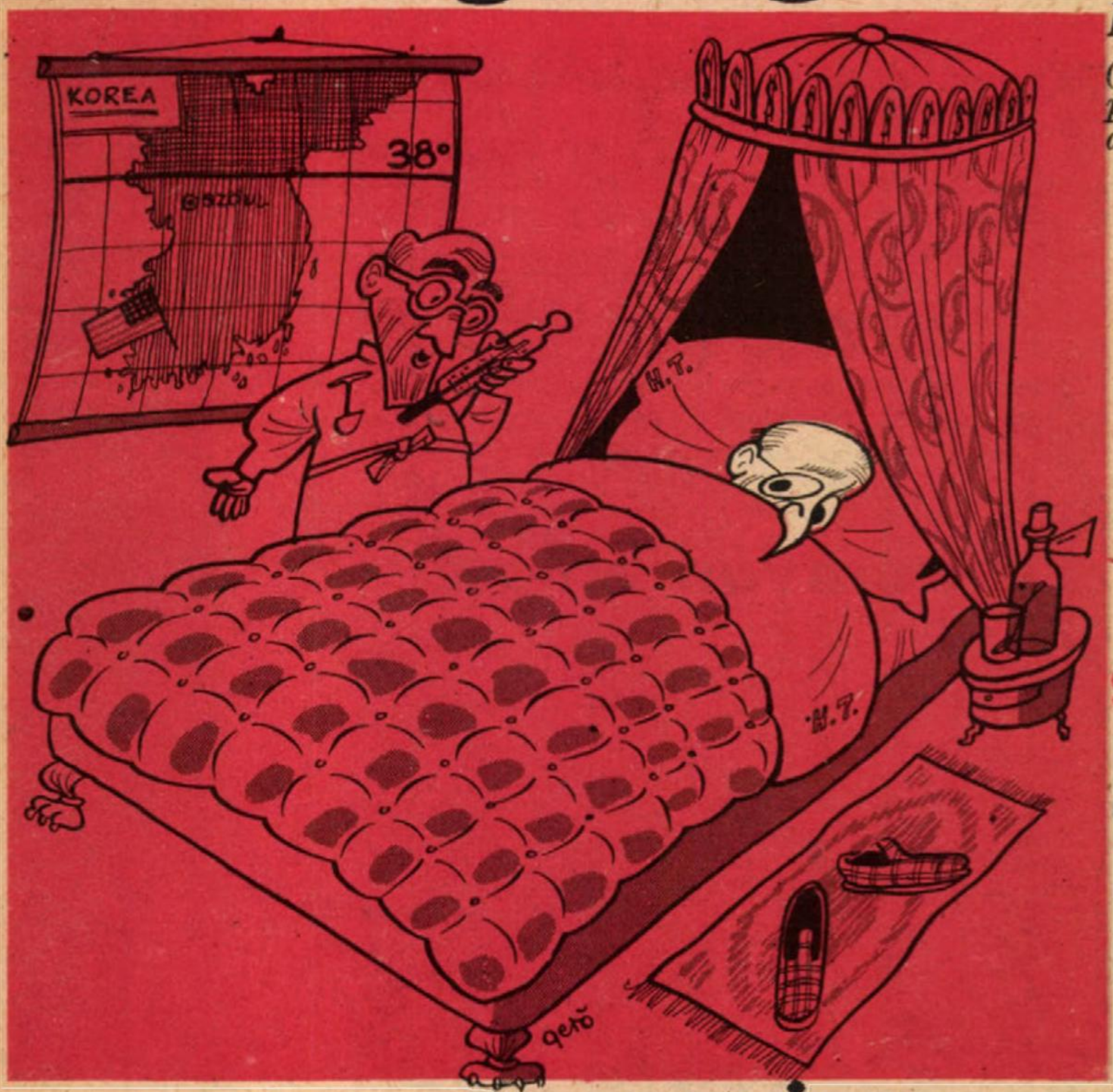

— Sajnos, Mr. Truman, a láza tartja magát a 38 fokon!
— Bár elmondhatnám ugyanezt a koreai csapataimról . . .

Egy newyorki varietében

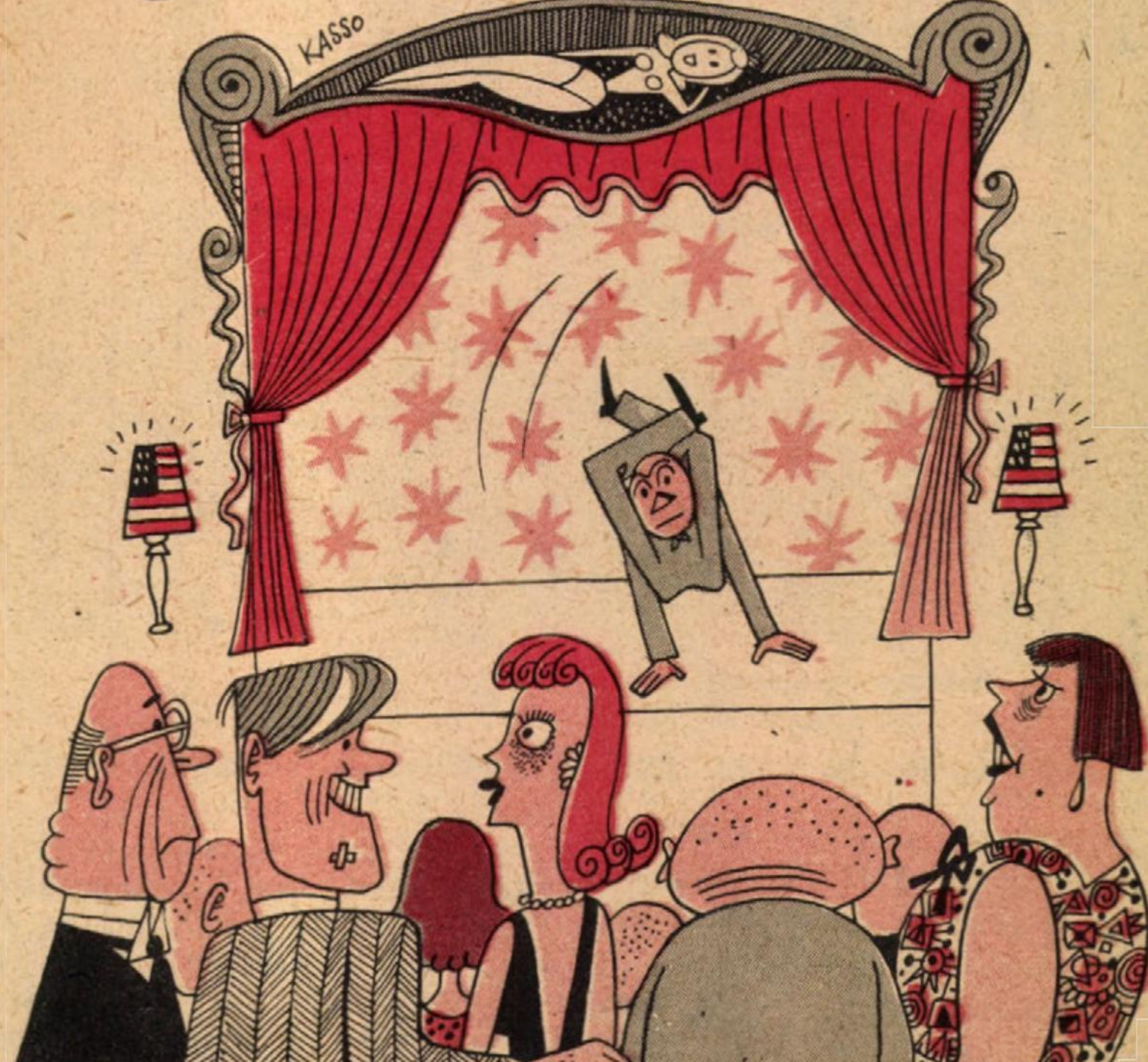

— Milyen nagyszerűen tudja ez az ember a nyakába szedni a lábát!
— Nem csoda, katona volt a Truman délkoreai hadseregében!

MacArtur partraszáll

(Színhely: MacArtur kormányzói palotája Tokióban. A tábornok íróasztalánál ül. Előtte szárnysegéde táviratokkal, aktákkal)

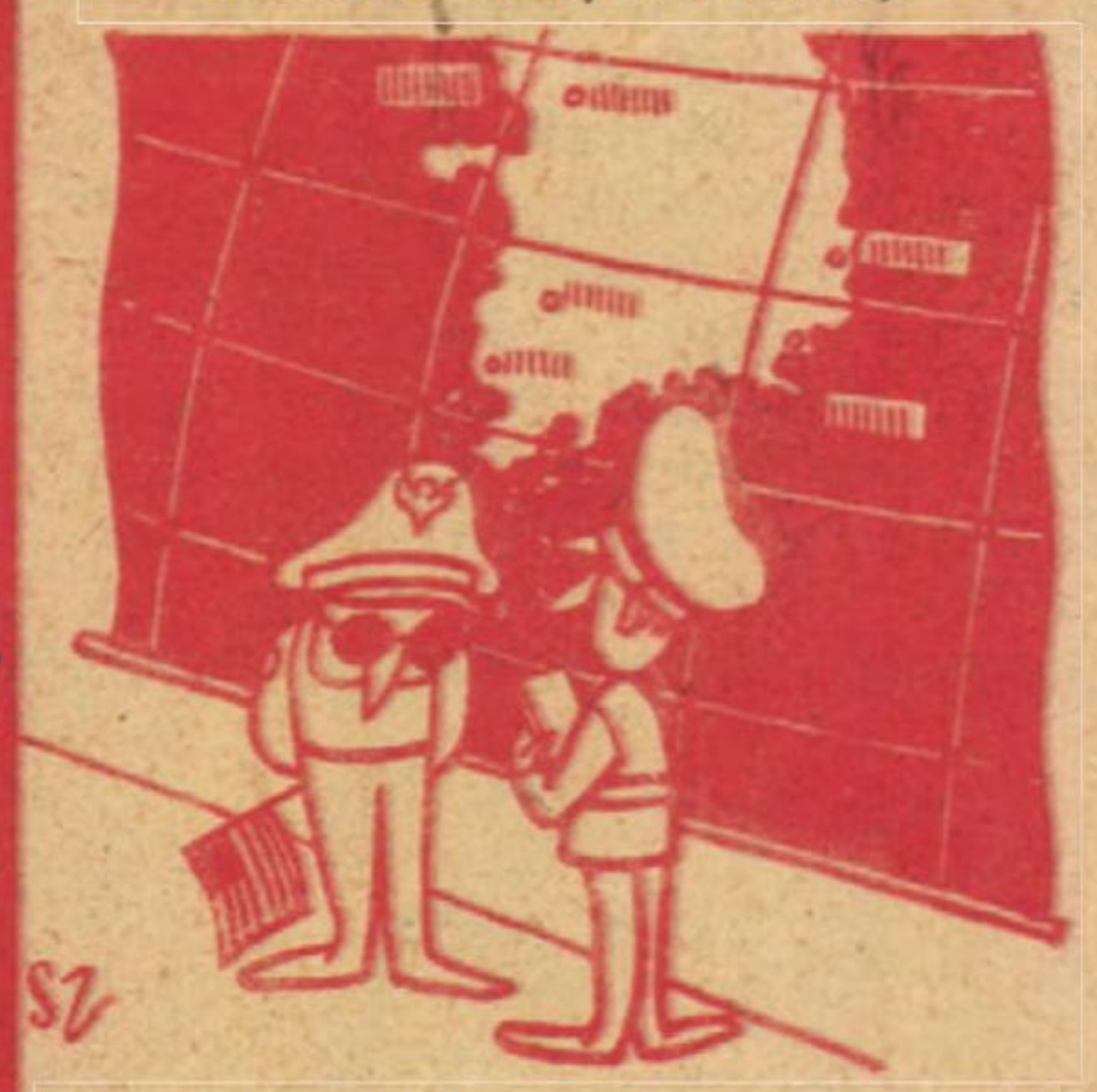

SZÁRNYSEGÉD: A reggeli frontjelentések tábornok úr.

MACARTUR: Tessék!

SZÁRNYSEGÉD (olvassa): A néphadsereg páncélosai Taejzsonnál áttörték a frontot. Csapataink, felszerelésük hátrahagyásával gyors visszavonulásban vannak.

MACARTUR (az asztalra csap): Maga már két esztendeje vezérkari és még mindég úgy fogalmaz mint hózentrágerügynök korában. Képtelen megtanulni a katonai kifejezéseket. Ezt úgy kell jelenteni, hogy csapataink sikeres halogató harcok közben új állásokat foglaltak el. Ajánlom, tanulmányozza Hitler hadijelentéseit!

SZÁRNYSEGÉD: Nem hiszem, hogy evvel segítünk a bajokon. Katonáink bakancsaikat is elhajigálják, hogy gyorsabban szaladjanak. Csak tábornok úr zsenialitása mentheti meg a helyzetet.

MACARTUR (kis gondolkozás után): Azonnal kitiltani a frontról az összes haditudósítókat. Ezek a fickók egy szenzáció kedvéért képesek megtáviratozni az igazat.

SZÁRNYSEGÉD (jegyez, majd folytatja): A frontfőhadiszallás sürgeti a megigért erősítéseket.

MACARTUR (felháborodva): Hiszen tegnap ment el az első japán transzport. Mennyi volt összesen?

SZÁRNYSEGÉD: Ötven ember. Ezeket is nagynehezen szedtük össze. Itt is egyre erősebb a békefront és a japánok röhögnek rajtunk. (Egy csekket nyujt át): Ezt méltóztassék aláírni. Kétezer dollár a mikádónak.

MACARTUR: Miért?

SZÁRNYSEGÉD: Áldásért. Megáldotta a frontra induló csapatot.

MACARTUR (aláírja): Szép kis csirkefogó. Ezt is felszámítja.

SZÁRNYSEGÉD: Li-Szin-Man is pénzt kér.

MACARTUR: Egy vasat se. Neki már nem érdemes adni.

SZÁRNYSEGÉD (irataiban lapoz): Csang-Kai-Sek reklamálja a júliusi gázsit.

MACARTUR: Utaljon át kétszáz dollárt és írja meg neki, hogy ezt ossza be, amíg tartjuk Formozát.

SZÁRNYSEGÉD (jegyez),

MACARTUR: Mi van a német S. S. legényekkel?

SZÁRNYSEGÉD: Sajnos, nem akarnak jönni. Azt üzenték, hogy a franciáktól kedvezőbb ajánlatot kaptak.

MAC ARTUR (az asztalra csap): Az ördögbe is. Hát hogyan vezessek itt háborút? Az amerikaiak nem tudnak harcolni. A japánok kárörvendve röhögnek rajtunk, az S. S.-eket az orrom elől halásszák el a franciák . . . Micsoda buta helyzet.

SZÁRNYSEGÉD (bizalmasan): Tábornok úr! Magunk között legyen mondva, meddig bírjuk még?

MACARTUR: Ha most ki is ürítjük Dél-Koreát, rövidesen újra partra szállunk.

SZÁRNYSEGÉD (kitörő örömmel): Partraszállunk! Tudtam, hogy a tábornok úrnak meg van már a terve. Tudtam, hogy a tábornok úr zsenialitása megmenti a helyzetet. (Térképet tereget ki gyorsan az íróaszalon): Csak annyit tessék elárulni, hol szállunk partra először?

MACARTUR: New-Yorkban.

Andor Leon.

Behajóznak az USA-„önkéntesek"

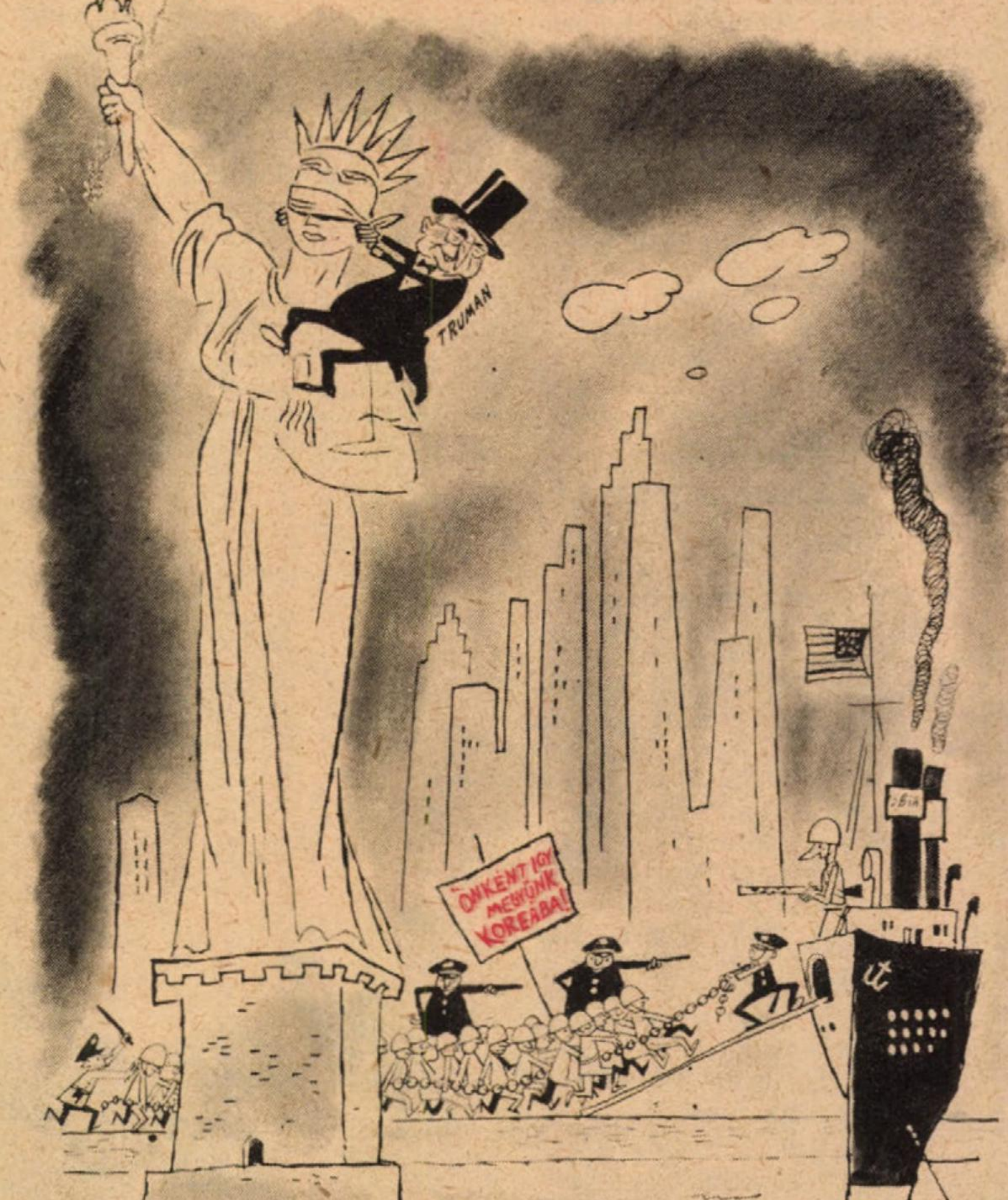

Truman: Vigyétek őket! Nem látja . . .

Ludas Matyi

Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ**

Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.

Felelős kiadó: **GOLACS ERNŐ**

Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.

Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon 143—012, 143—017.

Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda NV.
offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.

Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

Fizessen elő a Ludas Matyira!
Egy hónapra 2·80 ft

EGY FRANCIA KIKÖTŐBEN

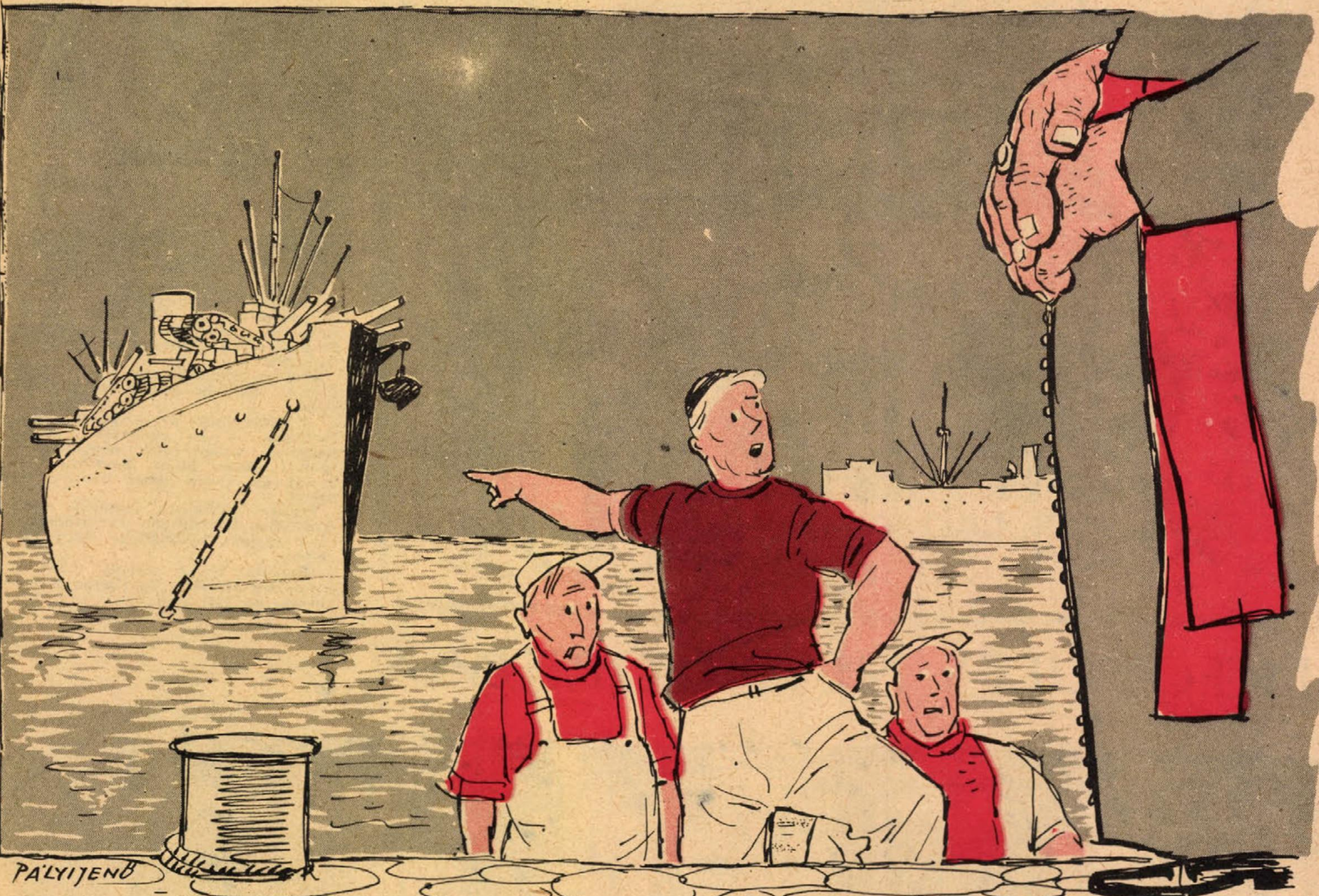

— Ne legyetek felháborodva a hadianyagszállításokon fiaink, ez az isten rendelése!
— Téved püspök úr, ez a Schuman rendelése!

Darvas Szilárd:

Ballada a három franciáról

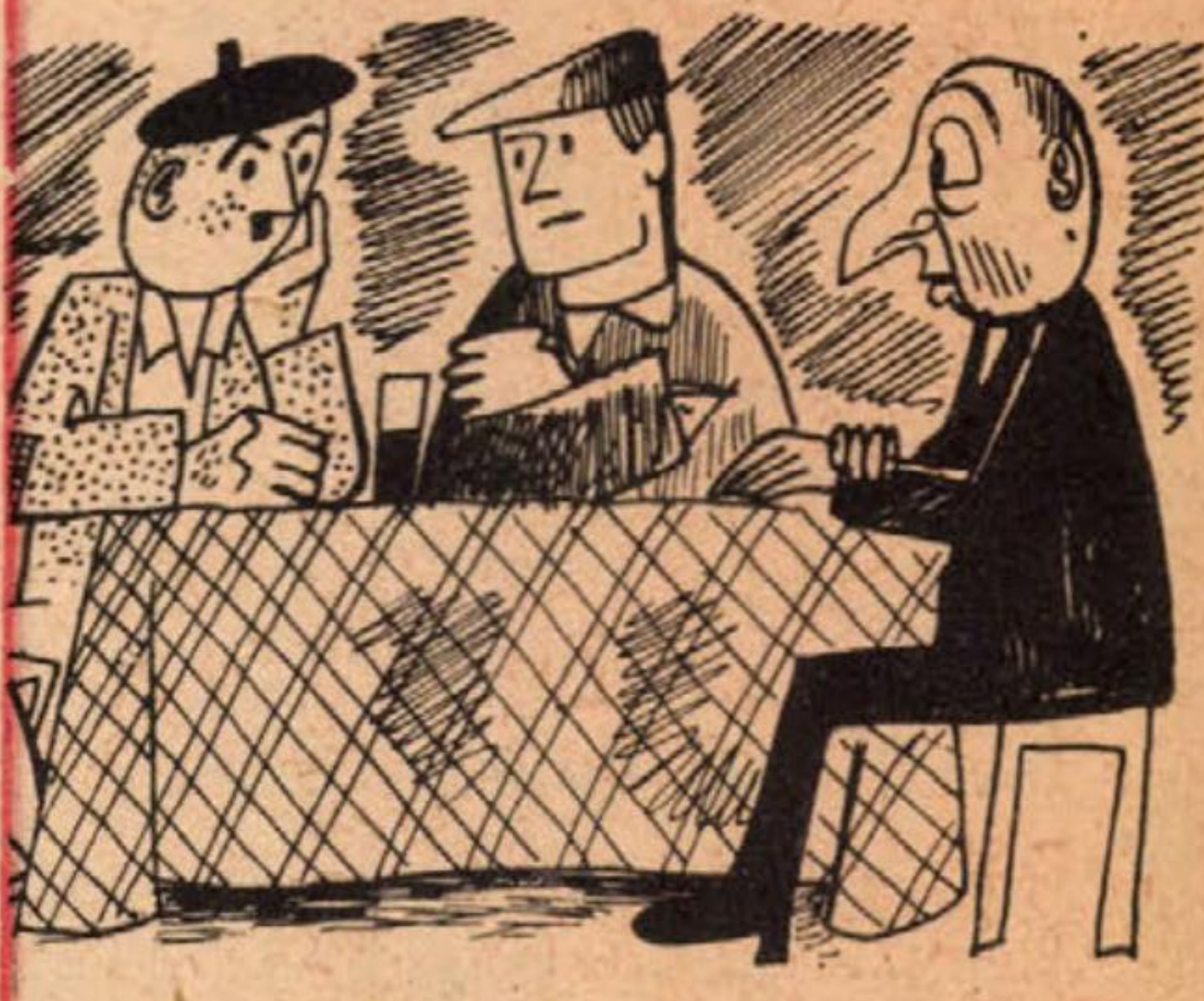

Egy szajnaparti kis lebuj
pecsétes asztalánál
két férfi ült és bort ivott,
vigaszra nem találván,
S megszólalt Jean, az asztalos,
a csendet únva végül:
„Féléve ülök, cimborám
immáron munka nélkül,
az osztályrészem a nyomor,
s csak egy vet véget ennek:
ha Schuman úr s a többiek
végleg pokolra mennek.”

Felelt Pierre, a bádogos:
„Szivemből szól a szájad,
munkám nyomán növelt egy úr
pocakján rengő hájat,
aztán kirúgott s koplalok,
koplaltatván családom,
gyilkolni tudnék, cimborám,
a nyomoruk ha látom.
Itt semmi más már nem segít,
csak egy vet véget ennek:
ha Schumann úr s a többiek
végleg pokolra mennek.

S egy harmadik szólt: értem én,
ha arcuk elkomorlik,
de mondják csak, mit szóljak én,
a hajdani komornyik?
kinek számára nincs remény,
tüskés útját ha járja,
fütyülnek kérem, máma itt,
egy egyszerű lakájra,
álláshoz már nem juthat ő,
ezt átláthatja bárki,
a Schumannal s a többivel
nem lehet konkurálni…

Egerek és gazemberek

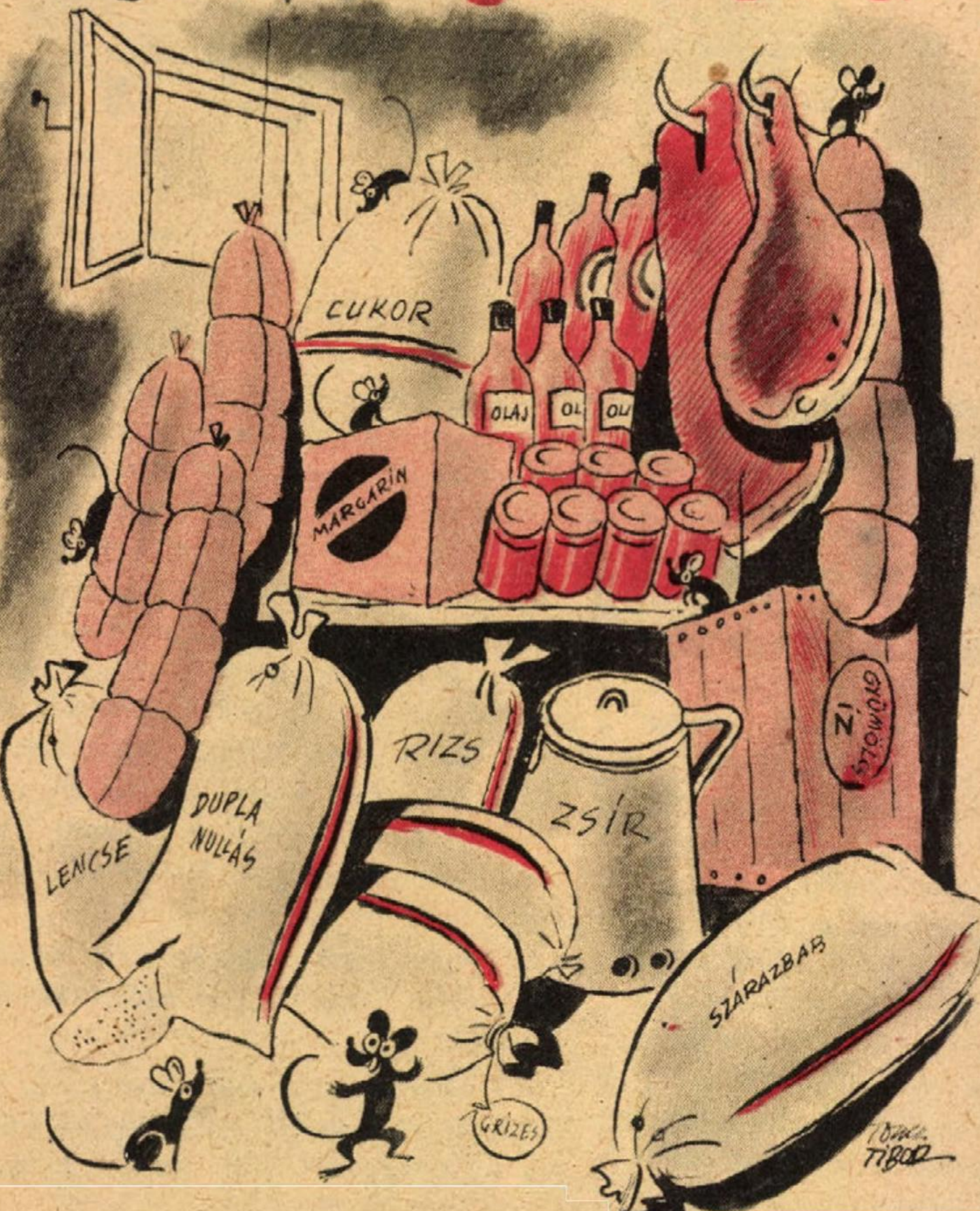

Az egerek: Háromszoros hurrá a mi hülye reakciós gazdánkra! Hogy ez mi minden jót összehalmozott itt nekünk a spájzában!…

A Büffé N. V. hőségszolgálata
(Ahogy mi elképzeljük)

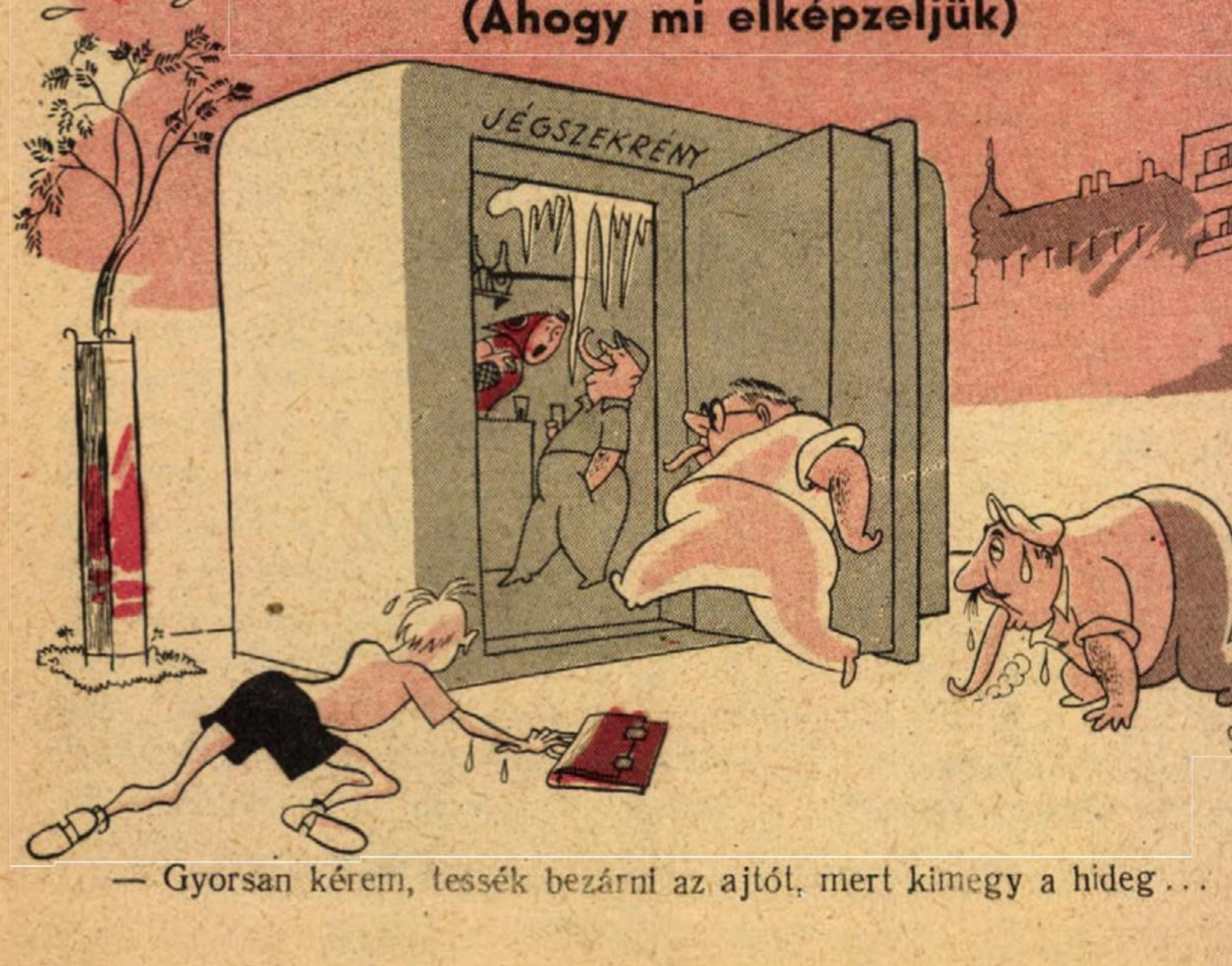

— Gyorsan kérem, tessék bezárni az ajtót, mert kimegy a hideg…

Séta a kapor körül

Czibulka örömmel ujságolta az utcán:

— Siess a sarokra, kaprot kapni.

— Nem eszem kaprot.

— Bolond ember! Kapor a tökbe kell. Állj gyorsan a sor végére, még kapsz. Nézz ide, én már két csomót szereztem.

Magához ölelte a kaprot, mint valami virágot, azután az orromhoz tartotta:

— Érzed a szagát?

— A rózsának jobb illata van.

— Jó, jó, de azt nem lehet tökbe tenni.

Ebben Czibulkának volt igaza. Amikor a sarok mellett mentünk el, erővel kaprot akart vetetni velem és szidalmazni kezdett, amikor erre nem voltam hajlandó.

Tovább mentünk. A legközelebbi Közért-nél dús halomban állott a kapor, tök, mindenfajta gyümölcs, zöldség. Senki sem állt sorba.

— Itt vehetsz még kaprot — biztattam, de Czibulka morogva válaszolta, hogy elég lesz.

Újabb utcasarok, Közért, kapor, tök, stb. Itt sem álltak sort. Czibulka félrefordította a fejét és tovább ment.

Már a harmadik üzlet elé jutottunk. Itt még nagyobb bőségben lehetett kapni kaprot. Sorbaállásnak nyoma sem volt.

— Itt sem veszel kaprot?

Czibulka gondolkozott. Az árus látta az érdeklődést és megkérdezte:

— Tetszik kapor?

— Már van két csomó kaprom…

Egy másik utcában hatalmas Közért üzlet előtt zöldséghegyek voltak felhalmozva. Kapor is volt. A kosarak előtt sok háziasszony várt kiszolgálásra. Nem volt szabályos sorállás, csak sokan voltak.

Czibulka gyorsan elbúcsúzott tőlem:

— Itt még veszek kaprot — magyarázta.

És a háziasszonyok közé préselődve boldogan várt vagy negyedóráig a harmadik csomó kaporra…

(sti)

Ez az elvtárs kritikát mond

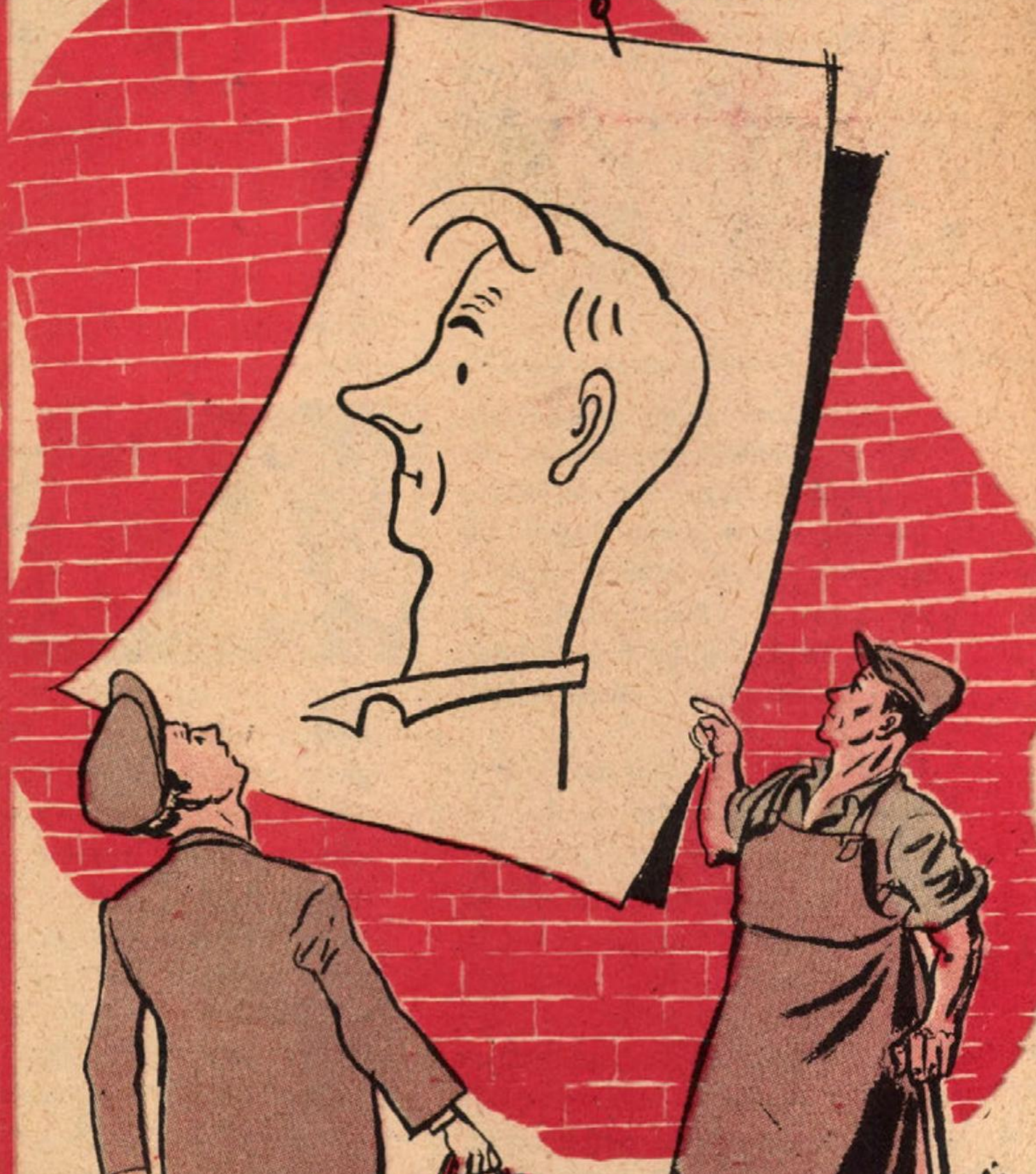

— Elvtárs, én a népnevelőt keresem, miért mutatja ezt a rajzot?
— Mert a népnevelő nálunk csak papiron van meg…

Tito meg a kedvencei

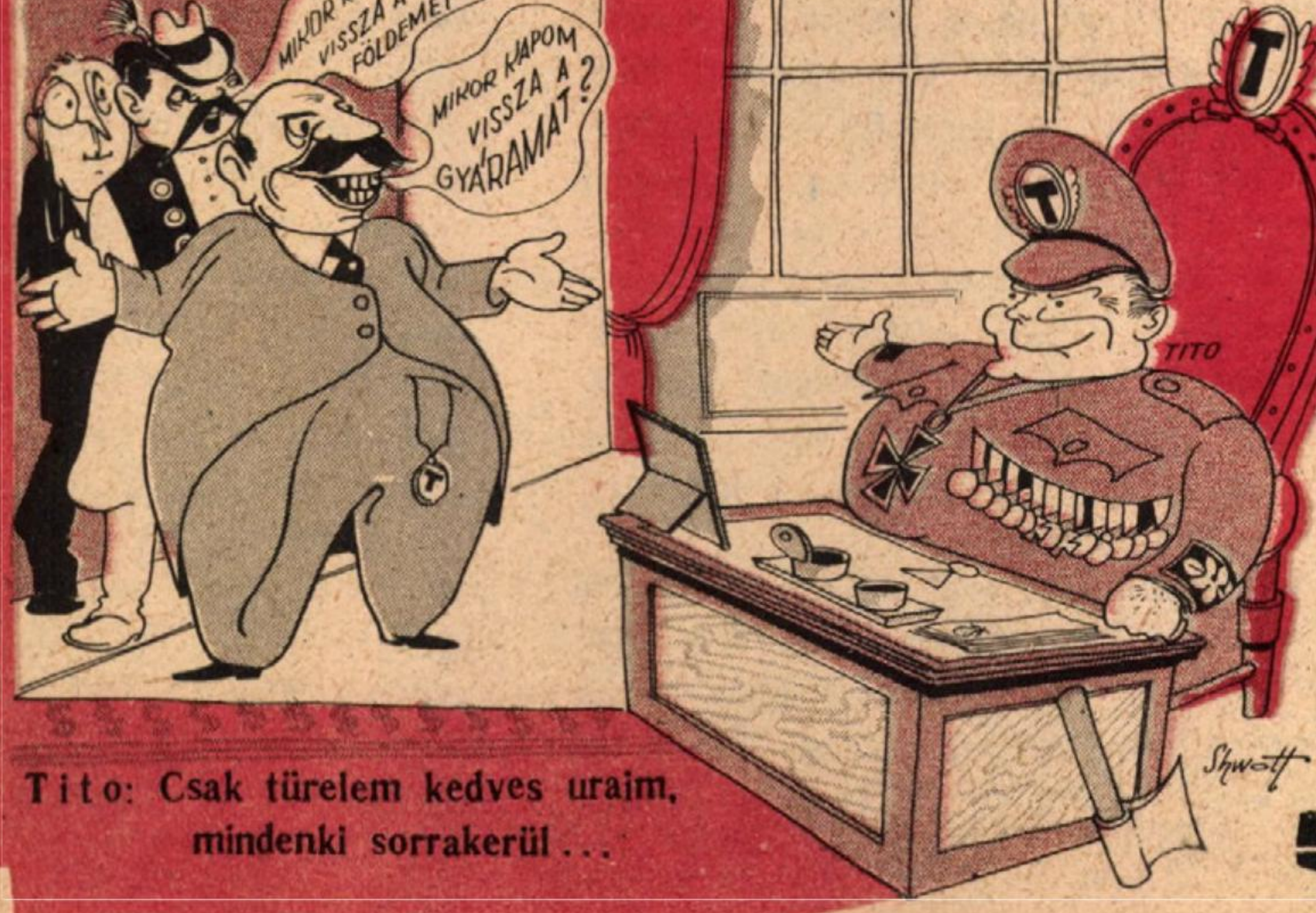
MIKOR KAPOM VISSZA A FÖLDEMET?
MIKOR KAPOM VISSZA A GYÁRAMAT?
T
T
TITO
T
Shwott

Tito: Csak türelem kedves uraim, mindenki sorrakerül…

Washingtoni földrajzórán

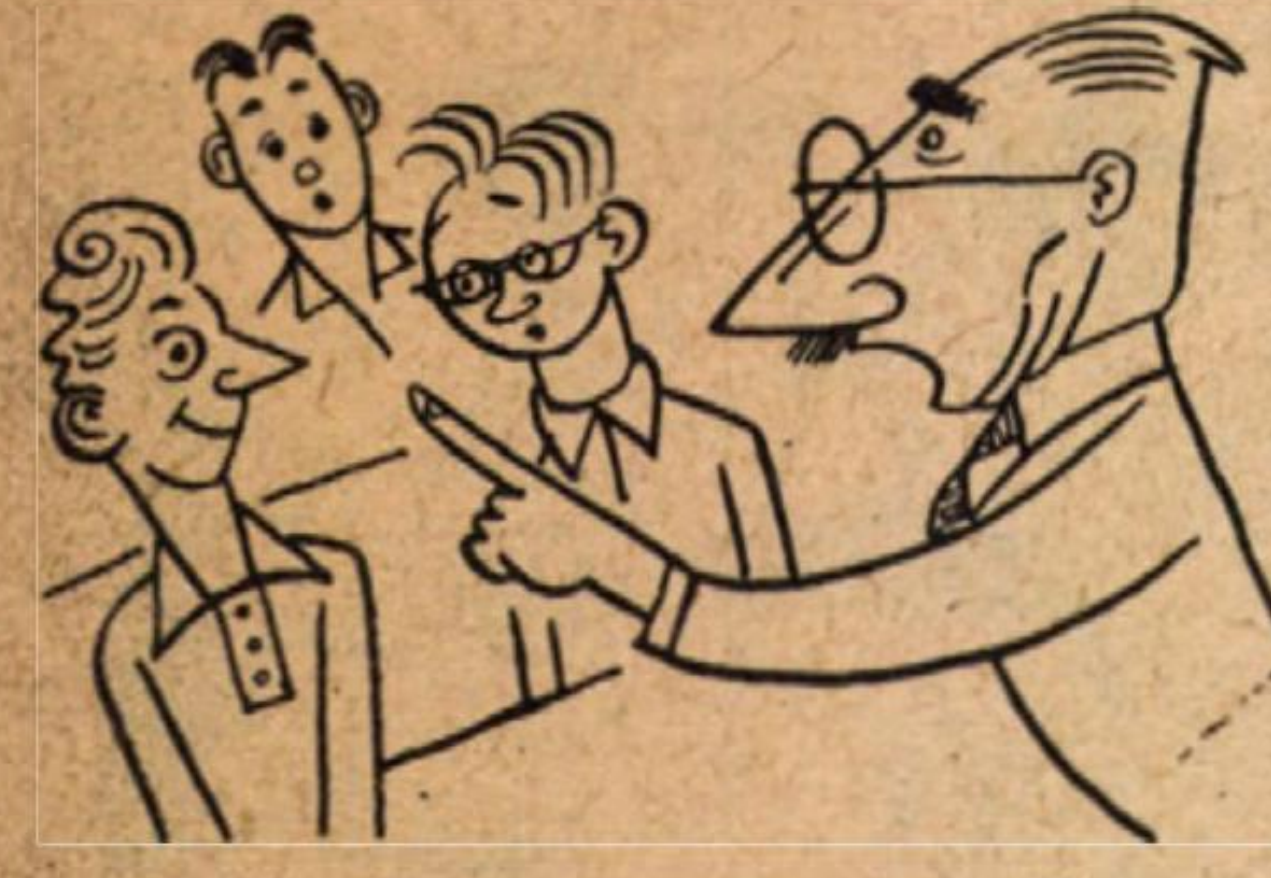

— Mondj egy amerikai államot, Jack.

— Idaho.

— Nagyon helyes. Mondjál te is egy amerikai államot, Jim.

— Oregon.

— Jól van fiam. No most mondjál te egy amerikai államot, Bob.

— Louisiana.

— Kitűnő. No Bill fiam, most mondjál te egy amerikai államot.

— Jugoszlávia.

— Jugoszlávia nem amerikai állam! Ezért meg fogsz bukni!

— Akkor ezért ketten fogunk megbukni, tanító úr!

— Miért fiam?

— Mert a Tito is ezért fog megbukni…

Szalmaférjek reggeli tivornyája

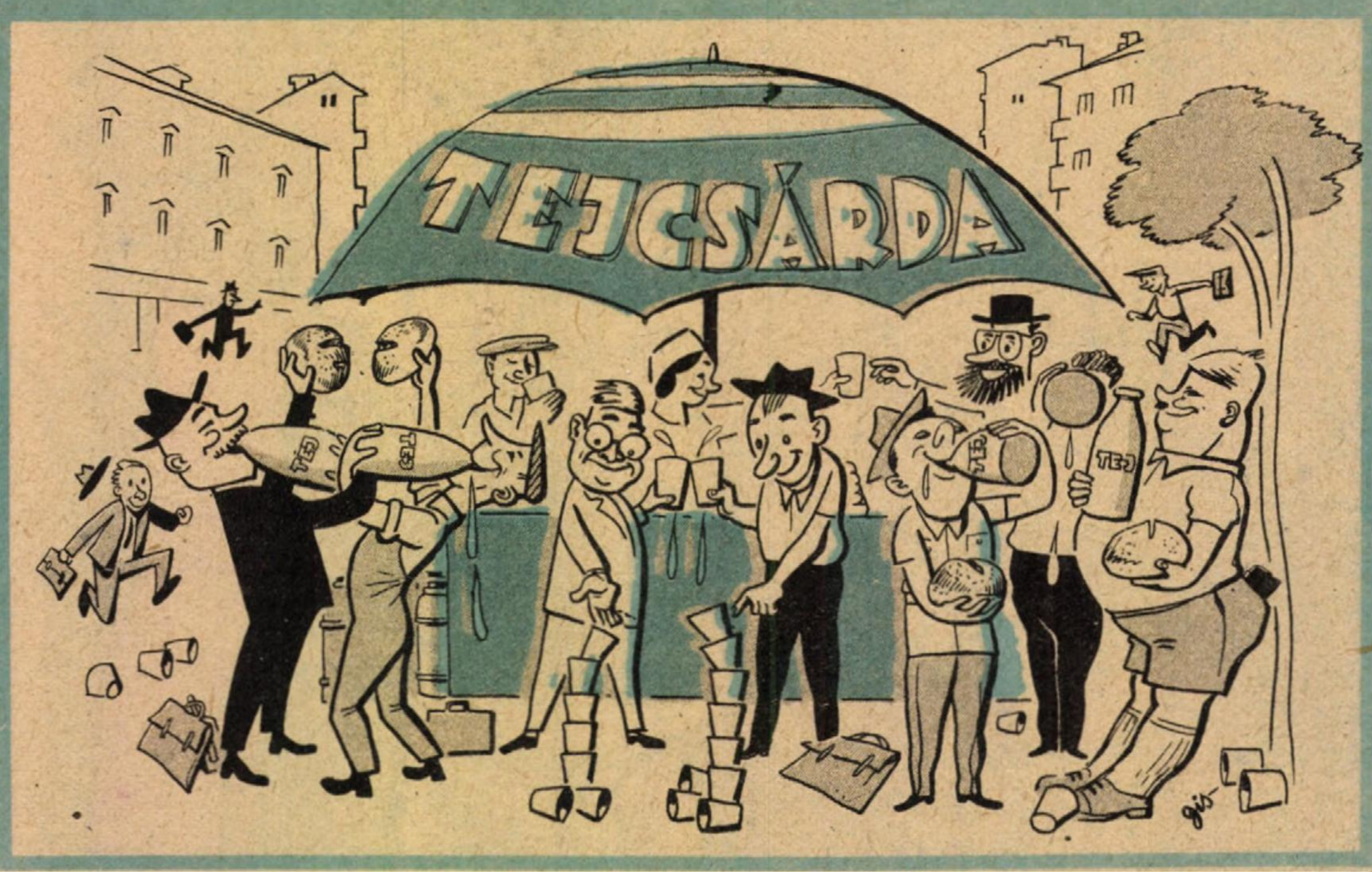

Kis emberek közelről

Pleven

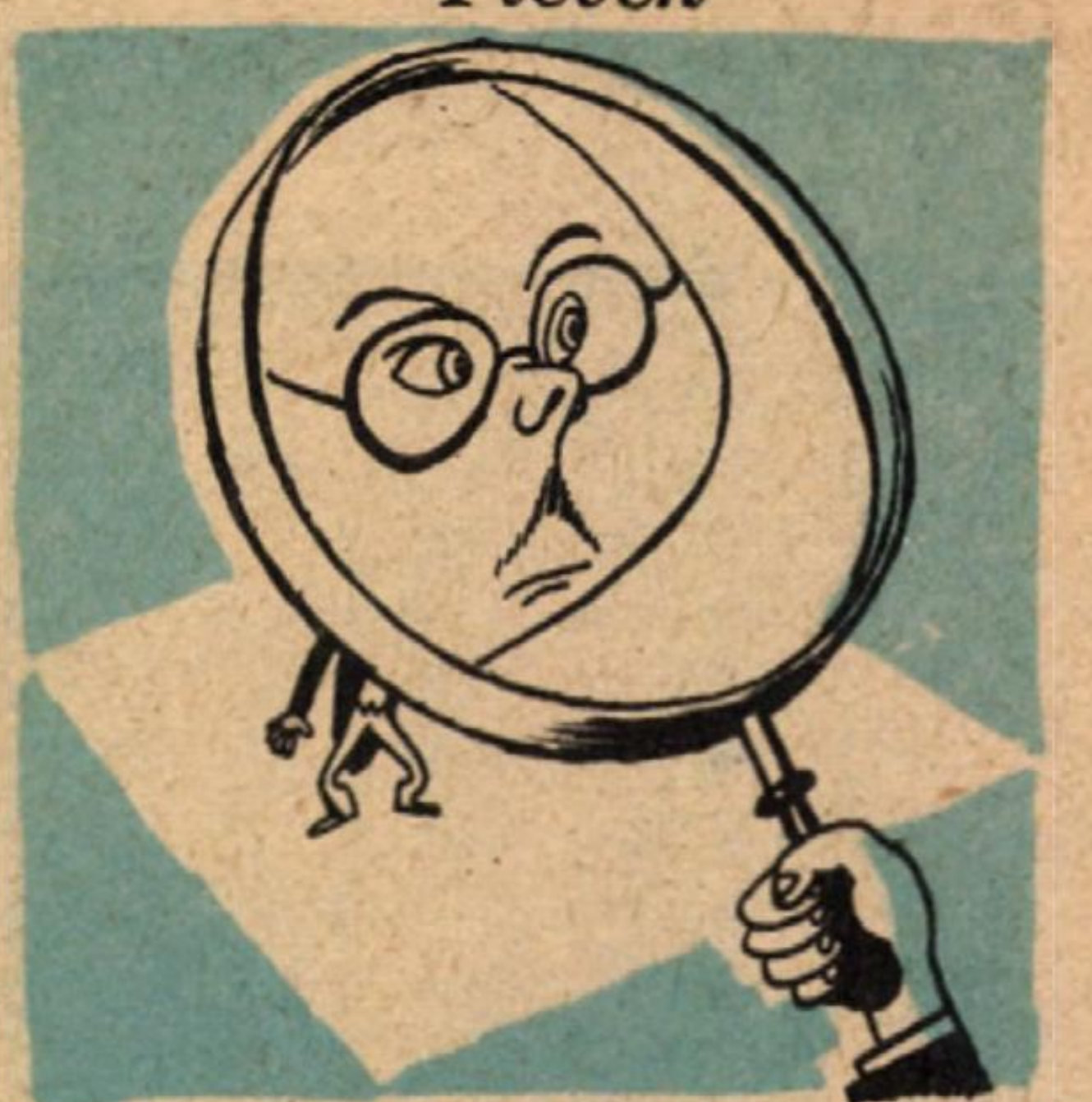

Pleven, a Truman-tröszt új franciaországi vezérképviselője valóságos keveréke a különböző koroknak. Az újkorban él, középkori módszerekkel dolgozik és ókor panamázik.

Kedves epizódot mesélnek arról, hogyan lopta be magát Truman szívébe.

— Nézze elnök úr — mondta neki férfiasan — én rengeteg nyelvet beszélek. Velem lehet németül beszélni, velem lehet franciául beszélni és velem lehet okosan beszélni.

Plevent különben bámulóI Nagy Károlyhoz hasonlítják, azt mondják, csak egyben különbözik Nagy Károlytól.

Ugyanis Nagy Károly csak a frankokat szerette, de Pleven a dollárokat se veti meg.

BÉKEGYŰLÉS NEW-YORKBAN

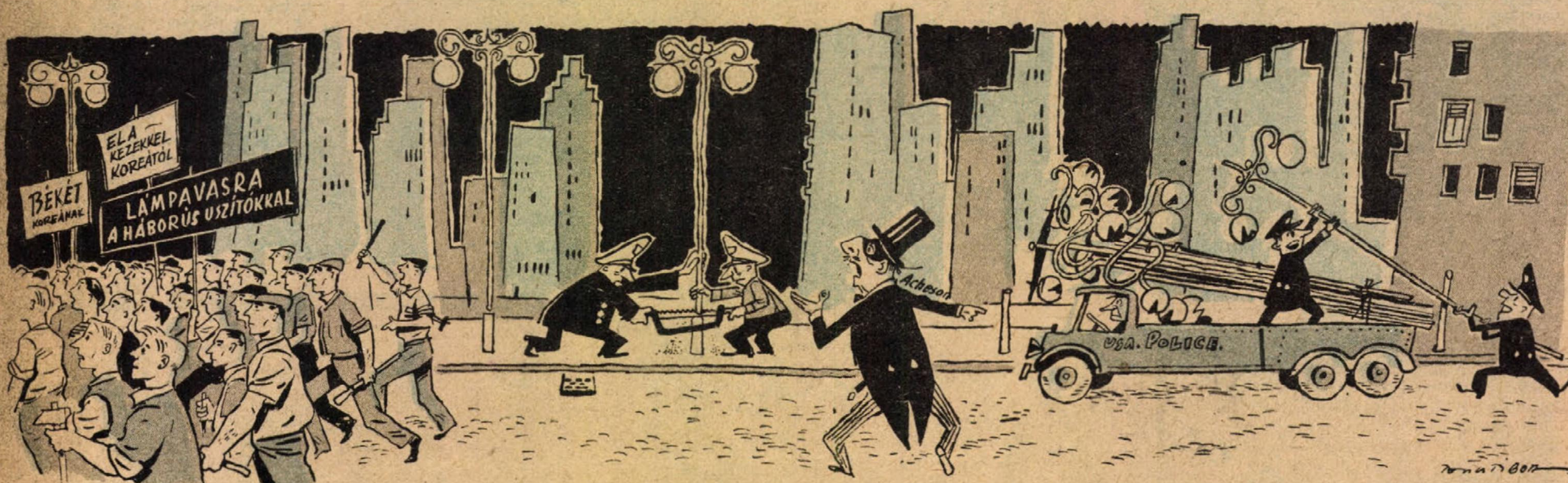

Acheson: Siessenek emberek, egyetlen lámpavas se maradjon az út szélén!

Feleki László:

BACILLUSHÁBORÚ

„Atombombákkal, gyújtóbombákkal, baktériumbombákkal és robbanóbombákkal telt repülőgépeket küldünk majd 40.000 láb magasan, hogy leméezároljuk a csecsemőket bölcsőjükben, a nagymamákat imádkozás közben és a munkásokat a munkahelyükön."

(Részlet a Washington Times Herald c. amerikai újság vezércikkéből.)

A vádlottak padjára került bacillusok nem is nagyon tudták palástolni idegességüket. John Blimington főhadnagy, a daliás lépfenebacillus úgy meggörnyedt, hogy szinte spirillusnak tűnt. Harry Knickerbocker százados, aki a 45. könnyű patkányosított pestishadosztályban volt ezredparancsnok, nyulványába temetkezett. William Ford, akit csak nemrég helyeztek a 4 tetűsített flekktífuszhadseregtől a 13. bolhásított dögvészhadtesthez, üres cinizmussal igyekezett titkolni lelkiismeretének belső háborgását. A negyedik vádlott a japán származású Tosihiko Morita takonykórvezető volt, aki mint zsoldosbacillus a második világháború után lépett be az amerikai hadseregben akkor szervezett idegenlégióba. Mind a négy bacillus az Egyesült Államok baktériumhadseregének volt a tagja, egyszerű egysejtű katonák, akikre a baktériumhadviselés szervezői nagy bizalommal tekintettek. Ez a bizalom azonban most erősen megrendült irántuk. A legutóbbi hadgyakorlaton ugyanis bűnösen elmulasztottak fertőzni és rossz példájukkal a legénységet is immunizálták.

A hadbírósági tárgyaláson először tagadni próbáltak, a bizonyítékok súlya alatt azonban meg kellett törniök. Napnál fényesebben bebizonyosodott gonosz kötelességmulasztásuk. James F. Hoover ezredes főügyész, egy komoly külsejű kövér streptococcus lángoló beszédben bélyegezte meg a vádlottak eljárását:

— Amikor a multban egy alkalommal a vádlottak megtorpantak a vörös versejtek előtt, már sejteni lehetett, hogy erkölcsi erejüket aláásta a vörös békepropaganda. A szégyen tölti el katonalelkemet, ha arra gondolok, hogy akadnak hadseregünknek olyan tagjai, akik megszegik a dögvészterjesztés nemes parancsát, gyáván megtorpannak a csecsemők bölcsője, a nagymamák imazsámolya és a munkások műhelye előtt! Milyen távol áll az ilyen bacillusoktól az a nemes amerikai életforma, amelyet mi, baktériumok is segítünk elterjeszteni az egész világon! Hol van a vádlottakban az a hősi szemlélet, amely tudatában van történelmi felelősségünknek, annak a kötelességnek, amelyet a kapitalizmus fekélyének terjesztése ró reánk. Szent hivatásunk elvinni a rothadást mindenhova, ahol csak bevetik hős csapatainkat. Ezekre a hitvány gyáva mikróbákra megvetéssel tekintenek a mi derék katonáink nagy tömegei, akik száguldó tetvek, dübörgő patkányok és telivér bolhák hátán támadják meg az ellenséget, nem hátrálnak meg a legharciasabb sejtek előtt sem és hősiesen fertőznek az utolsó csepp váladékukig! Nem rettenti meg bátor szívüket sem a védőszérumok pusztító tüze, sem szappan, sem melegvíz, sem napfény, mert tudatában vannak történelmi hivatásunknak: megvédeni a Wall Street dolgos népét, akiknek egyetlen reménységük és erejük a pestis, a kolera, a lepra és a takonykór. Ezt a szent bizalmat árulták el a vádlottak, akiknek kommunistagyanús működését felháborítóan viruló egészség jelezte, amerre csak jártak.

— Tisztelt haditörvényszék! Egy hadsereg mitsem ér fegyelem nélkül! Mi is a békét akarjuk, azt a tartós békét, amelyet a pestis ad az emberiség millióinak. Magasztos céljainkat, katonabecsületünket veszélyeztetjük, ha nem állítjuk helyre a fegyelmet, s ha nem fojtjuk el csírájában az Amerika-ellenes tevékenységeket a baktériumhadviselés laktanya-laboratóriumaiban. Veszélyben forog az amerikai életforma, a tröszt, a lincs, a Coca Cola és a Marshall-terv, ha nem sikerül a járványok megfékezését meggátolnunk! Gondoljunk a tiszti becsületre! Hogyan lehetünk méltók az atombombázókhoz, gyujtóbombázókhoz, gázvetőkhöz, propagandistákhoz, külügyminiszterekhez, koloradóbogárvetőkhöz, kultúrattasékhoz és gazdasági szakemberekhez, ha elmulasztjuk a legelemibb mételyező kötelességünket?! A vádlottak elmulasztották! Nem érdemlik meg, hogy kórokozóknak nevezzük őket! Méltatlanokká váltak a ragály elnevezésre! Meg kell mondanom, bármennyire is súlyos a szó, ezek a bacillusok nem alkalmasak arra, hogy megvédelmezzék a mi társadalmunkat! Gondoljuk csak el, tisztelt haditörvényszék! Egy pestisbacillus, amely nem fertőz! Szörnyű gondolat! Példás, sőt példátlan ítéletet kérek!

A vádlottak az utolsó szó jogán szólaltak fel. Blimington főhadnagy remegő hangon mondta el, hogy lelki válsága támadt. Olvasta ugyanis, hogy az Egyesült Államokban milyen nagy a munkanélküli veteránok száma. Arra gondolt, hogy mi lesz vele, ha már nem tud fertőzni. Knickerbocker százados hangoztatta, hogy megbánta tettét és kérte, hogy mint egyszerű közbacillus szolgálhassa az eszmét. Tosihiko Morita, aki már a vádbeszéd alatt kettéhasadt fájdalmában, arra kérte a bíróságot, hogy vegyék figyelembe a japán császári hadseregben szerzett érdemeit, amelyre számos bizonyíték merült fel a habarovszki perben.

Egyedül Ford hadnagy nem mutatott megbánást. Izgatottan, de egyben kihívóan kiáltotta:

— Nem ismerem el a törvényszék illetékességét! Nem én! Majd megtalálom én az igazságomat! Ha kell, elmegyek Washingtonba is!

Ezekkel a szavakkal kiugrott a tárgyalóterem ablakán, átvetette magát a törvényszéki lombik falán és pillanatok alatt eltűnt. Óriási pánik tört ki.

— Fogják meg! Washington felé ment!! — kiáltott a hadbíróság elnöke. A kiáltás keresztülsüvített az összes laktanyákon, lombikokon és tenyészeteken. Teljesen felborult a rend. Billiószámra rohantak szét a katonák mindenfelé, hogy elfogják a lázadó hadnagyot. Ford hadnagy azonban nyomtalanul eltűnt. A katonákat azonban már nem lehetett visszatartani. Felizgatva, felingerelve vonultak s rövidesen már nem is tudták, hogy miért menetelnek, ami nem is csoda, mert a kiképzésük is olyan természetű volt, hogy ne tudják, miért harcolnak. Óriási, feltartóztathatatlan tömegben vonultak Washington felé, hogy megfertőzzék mindazokat, akik kitervelték és megszervezték az Egyesült Államok véderejének ezt a fontos részét.

Telefon csak hivatalos ügyben!

„Mindennél fontosabb szempont az önköltség csökkentése. Felhívom ezért a Vállalat dolgozóinak figyelmét, hogy a telefont kizárólag hivatalos ügyben használják. Kemény s. k., vállalatvezető.

Répási igazgató elégedetten futotta végig a körözvényt, majd a kagyló után nyult és öntudatosan tárcsázott:

— Te vagy az fiacskám? Az ebéd miatt hívtalak. Igen, igen, a gyomrom makacskodik és úgy gondoltam, hogy a töltött káposzta... Hogy spenótot? Két tükörtoj...

Vukics osztályvezető farolt be izgatottan, azzal a titkos szándékkal, hogy telefonálni fog a főnök vonalán. Répási elsápadt, laposakat pislogott Vukics felé és hebegni kezdett:

— Tükörtoj... tükör... szóval elvtársnő, tükör, sőt két tükörnek kell lennie azon a bizonyos műszeren, amiről az előbb beszéltünk. Hogy nem érti? És pontosan félháromkor szállítsák le. Tudja, elvtársnő, nem szeretem a késedelmet. Igen, a ribizliszószt is szeretem... akarom mondani furcsa, kérdései vannak, elvtársnő. Szóval, ahogy megbeszéltük, szabadság!

Répási direktor megtörölte verejtékező homlokát, nyomatékkal felhívta Vukics figyelmét a körözvényre, majd elsietett, hogy egy szabad telefont keressen, mert halaszthatatlanul beszélnie kellett Dezsőékkel, hogy átveszik-e mind a két kiló kávét, vagy pedig átadja-e a felét Eleméréknek. Mert ebben az esetben még Eleméréket is fel kell hívnia.

Vukics közben a pokol minden kínját állotta ki, mert időközben bejött Répási titkárnője, Matildka, mivel telefonálni akart az anyagbeszerzésbe Marcinak, hogy a Kökörcsin-utca felé menet adná be azt a három kiló barackot Kemplemenéknek, azzal, hogy Elvira néni küldi Klotildligetről. Egy darabig néma dühhel próbálták kiútálni egymást, de hasztalan, mert rövid öt percen belül hárman jöttek be egy-egy **szigorúan hivatalos** telefonügyben. Szedlák a minisztériumot hívta fel és az államtitkárral megbeszélte, hogy hatkor várja a ligetben a szokott padon, Juharos a Lóért bérelszámolási osztályával közölte, hogy hivatkozással f. hó 28-án kelt levelükre közli, hogy az a kártyaparti, amelyről a multkori értekezleten szó volt, fél hatkor kezdődik Elviráéknál, — Klempácné pedig az Állami Bank vezérigazgatójával közölte, hogy a szoknyás blúzban három sesszli legyen.

Vukicsot csak azért nem ütötte meg a guta, mert telefonhoz hívták. Ugyanis a felesége kereste, mert meghozták a téli tüzelőt a Tükertől és nem találja a pincekulcsot. Matild ezalatt lebonyolította a beszélgetést Marcival és utána még Kázmért is felhívta, aki álmainak hercege és a szomszédos vállalat könyvelője volt. Alig rebegte el az utolsó „csókollak Pofikámat", amikor belép Répási. Mert Eleméréket mégis csak fel kellett hívnia. Mivel bátor jellem volt, nem habozott, hanem máris tárcsázott:

— Halló, Elemér-cég? Ne tessék csodálkozni! Szóval az a bizonyos szállítmány, amelyről a legutóbbi értekezleten szó volt, megérkezett és bármikor átvehető. Tetszik érteni? Átvehető! Igen, kettőszázötven. Kézcsókom a nagys... izé . . . főosztályvezető úrnak. Tessék??? Hogy ki... ki... kicsoda? Kemény vállalatvezető elvtárs? De izé..., hogyan... igenis... azonnal megyek...

Répásinak határozott pechje volt. Kemény vállalatvezető félórája, próbálta hívni a Nemzeti Bankot, ám a telefonos kisasszony éppen a legújabb fürdőtrikó-fazonokat beszélte meg kebelbarátnőjével és így igazán nem lehet tőle rossznéven venni, hogy a vállalatvezetőt véletlenül Répási vonalán kapcsolta be, aki így akarva-akaratlan hallgatójává vált az összes beszélgetéseknek.

Úgy hírlik, hogy azóta a Vállalatnál megszűntek a „hivatalos mellébeszélgetések". Az a gyanúm, hogy ebben nem kis része van annak, hogy Répási halotthalványan támolygott ki a vállalatvezető szobájának ajtaján és rámordult a rosszat sejtő Matildkára:

— Aki pedig ennél a vállalatnál mégegyszer magánügyben telefonálgatni fog, azt agyonvágom... Magamat is, — tette hozzá csendesebben.

Németh Zoltán

Mozdonycsere

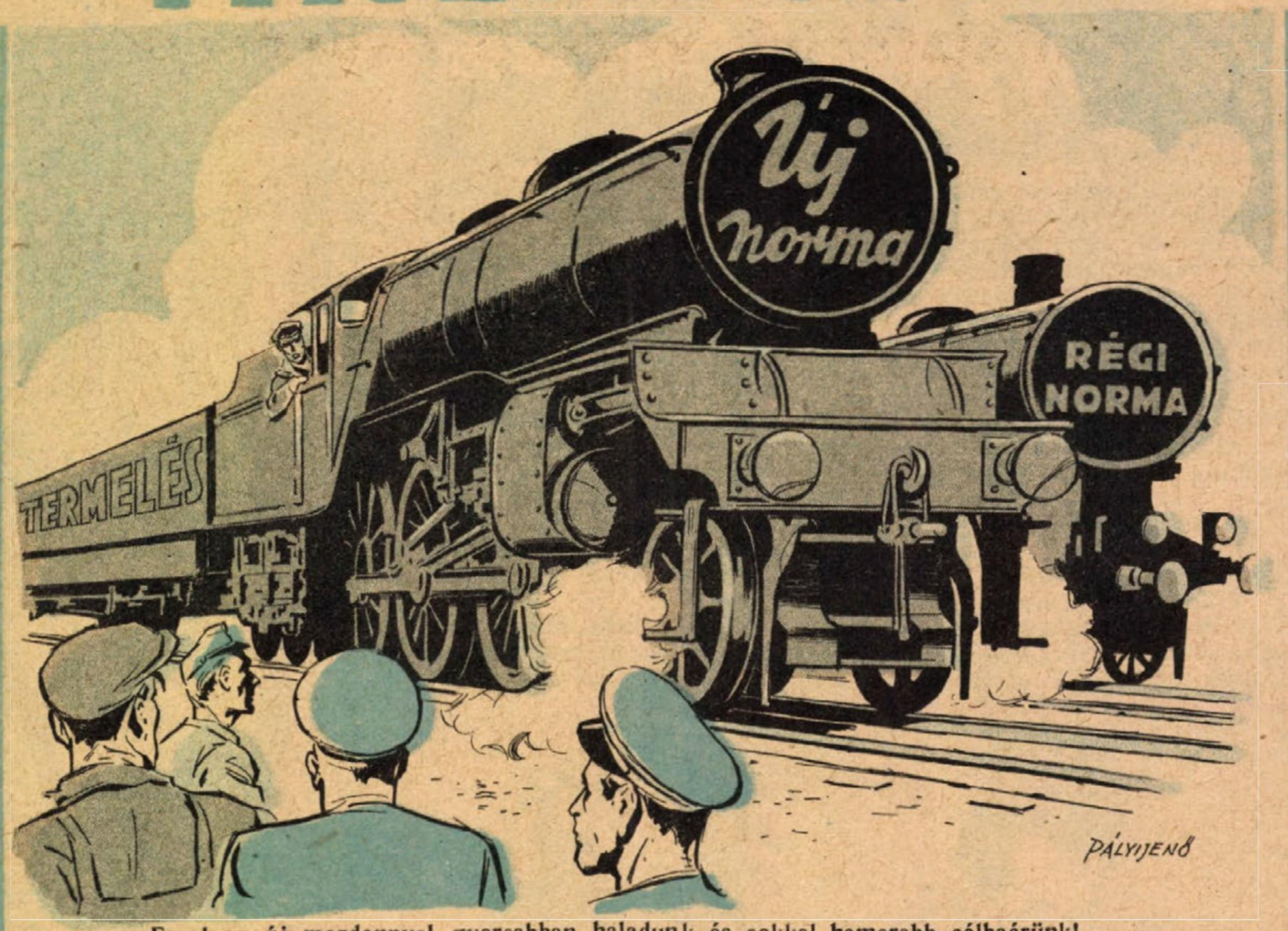

— Ezzel az új mozdonnyal gyorsabban haladunk és sokkal hamarabb célbaérünk!

Gabonabegyűjtési verseny

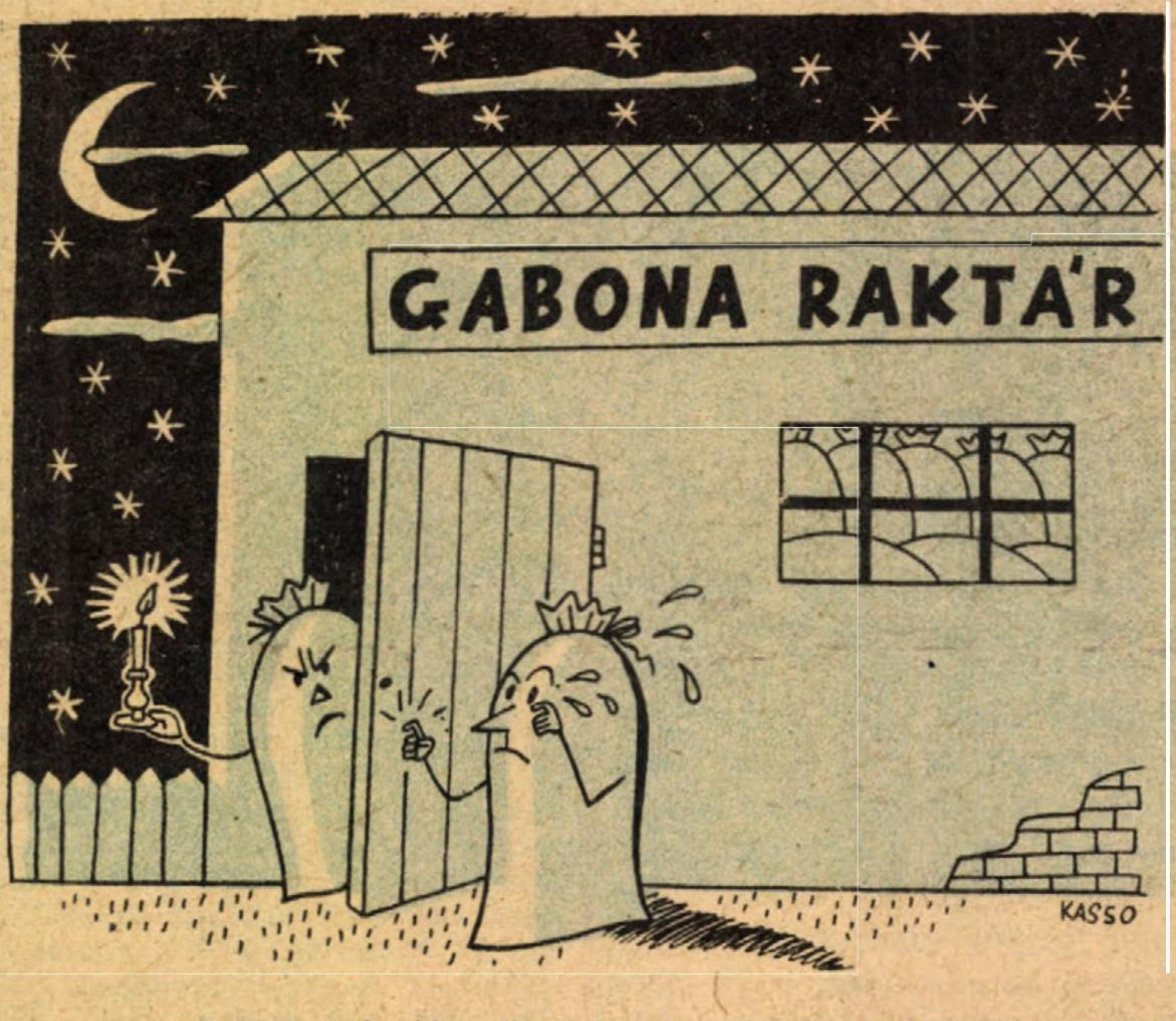

— Sajnálom kartárs, itt már nincs hely... Talán a szomszéd magtárban...

Hogy lehet nagy halat fogni?

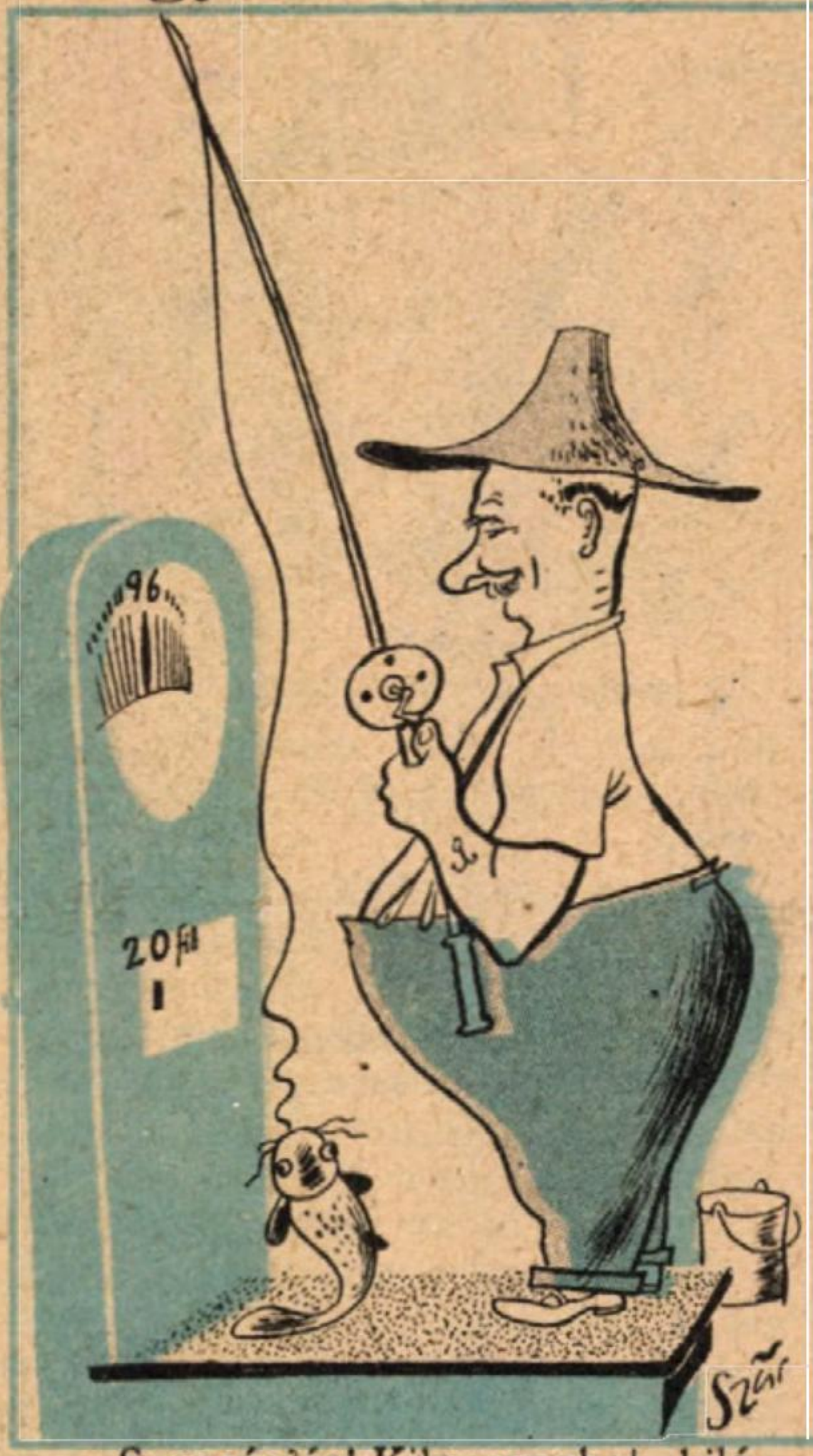

— Szenzációs! Kilencvenhat kiló...

A HUMOR MESTEREI

Heltai Jenő:

TEMETÉS

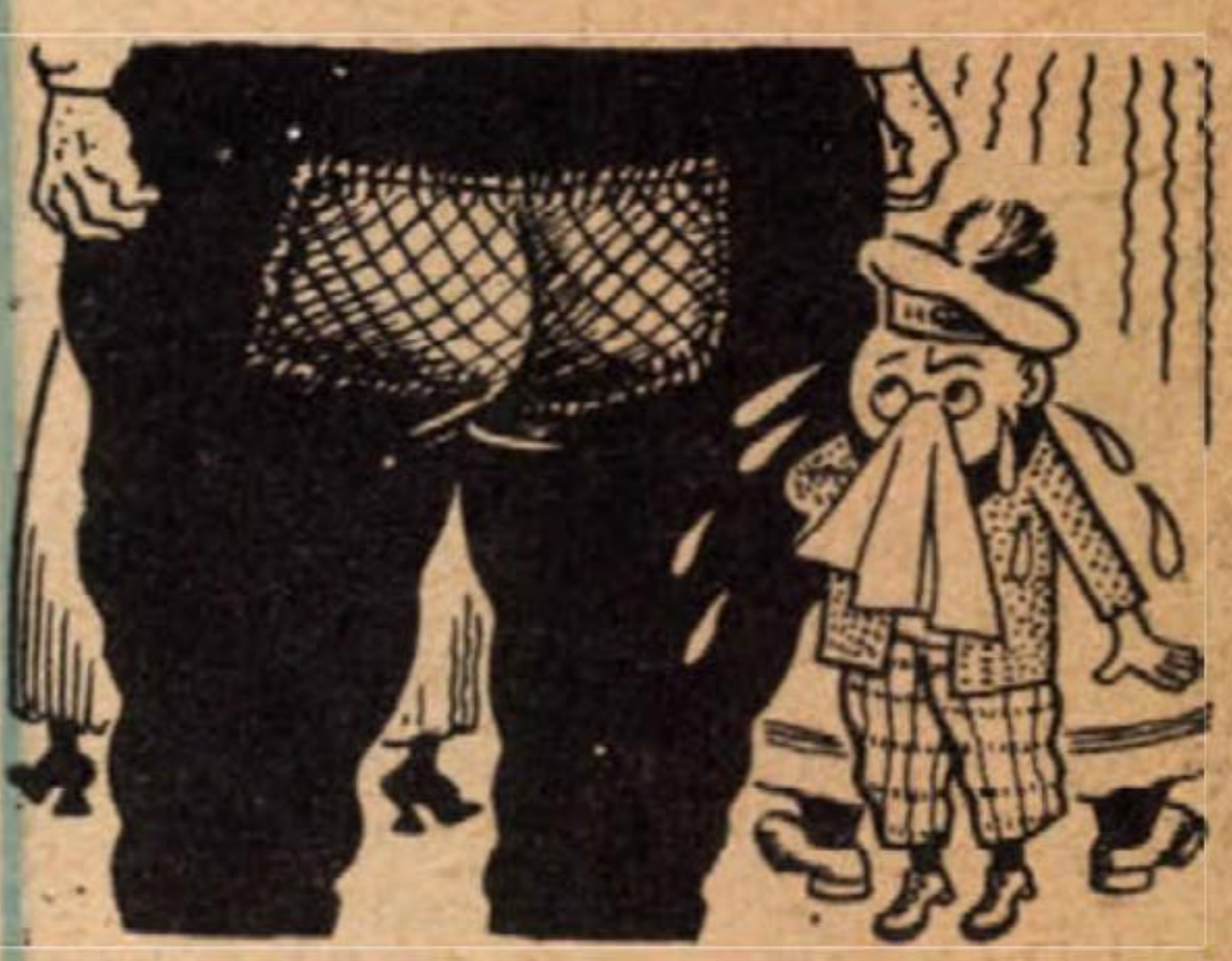

Az első temetés, amelyet láttam, Deák Ferenc temetése volt. Öt-hatéves kisfiú voltam még; ki Deák — később tudtam csak meg. Akkor annyit hallottam csak róla, hogy a haza bölcse, nagy ember, akinek az elmúlása mindnyájunk számára szerencsétlenség, nemzeti gyász.

A temetés külsőségeiből emlékezetemben csak az utca gázlámpái maradtak meg. Fényes nappal égtek ezek a gázlámpák, gyászfátyol lengett rajtuk. Ma is látom őket. És a tömeget, amelybe beékelődve szorongtam nálam is kisebb testvéreimmel, valahol hátul, messze a komor gyászpompa látványosságától. Kegyetlen felnőttek tolakodtak elénk, mind hátrább nyomva minket, kis gyerekeket. Így sodródtam végül a legutolsó sorba, ahol már csak a rendőrlovak patkóinak a csattogása meg a halottaskocsi kerekeinek a csikorgása hallatszott az ájtatos csöndben. Hiába néztem magam elé, hiába ágaskodtam föl, hogy lássak is valami keveset a méltóságos gyászmenetből, lábszárakat, nadrágokat és szoknyákat láttam csak, óriási nadrágokat és terebélyes szoknyákat, amelyek mint valami meglódult hullámzó, sötét függöny takarták el szemem elől a világot.

Addig kerestem valami kis rést, addig fészkelődtem, amíg balvégzetem egy kövér ember és a házfal közé préselt. Itt mozdulni sem tudtam többé. A sok nadrágból most már egyetlenegyet láttam csak, a kövér emberét. Félelmetesen nagy, ijesztőn széles nadrág volt, szürke és kopott, reménytelen kíváncsiságom úgy pattant vissza róla, mint sóhaj a kínai falról. Ezt a nadrágot néztem, ezt a fenekén agyonnyűtt, szörnyű intézményt mereven, csalódottan, elkeseredetten, egyetlenegy pontra szögezve tekintetemet, elmondhatatlan fájdalommal, hogy a haza bölcsének a temetéséből nekem csak ez a könyörtelen, kegyetlen nadrág jut. Ezt néztem mindaddig, amíg tekintetem elhomályosult a hiábavaló harcban és könnyeim megeredtek. Csöndesen sírtam, könnyeim végigfolytak orcámon, le se töröltem őket. Akkor is sírtam még, amikor a gyászmenet elvonult már és a tömeg elszéledt. A kövér úr is elmozdult előlem. Alighanem meghallotta vigasztalan szipogásomat, mert felém fordult és egy pillanatra megállt. Barátságosan, jóindulattal nézett rám. Aztán megveregette vállamat, megsimogatta arcomat és meghatottan azt mondta:

— Derék fiú vagy! Jó hazafi lesz belőled!

Munkamegosztás az orvosi rendelőben

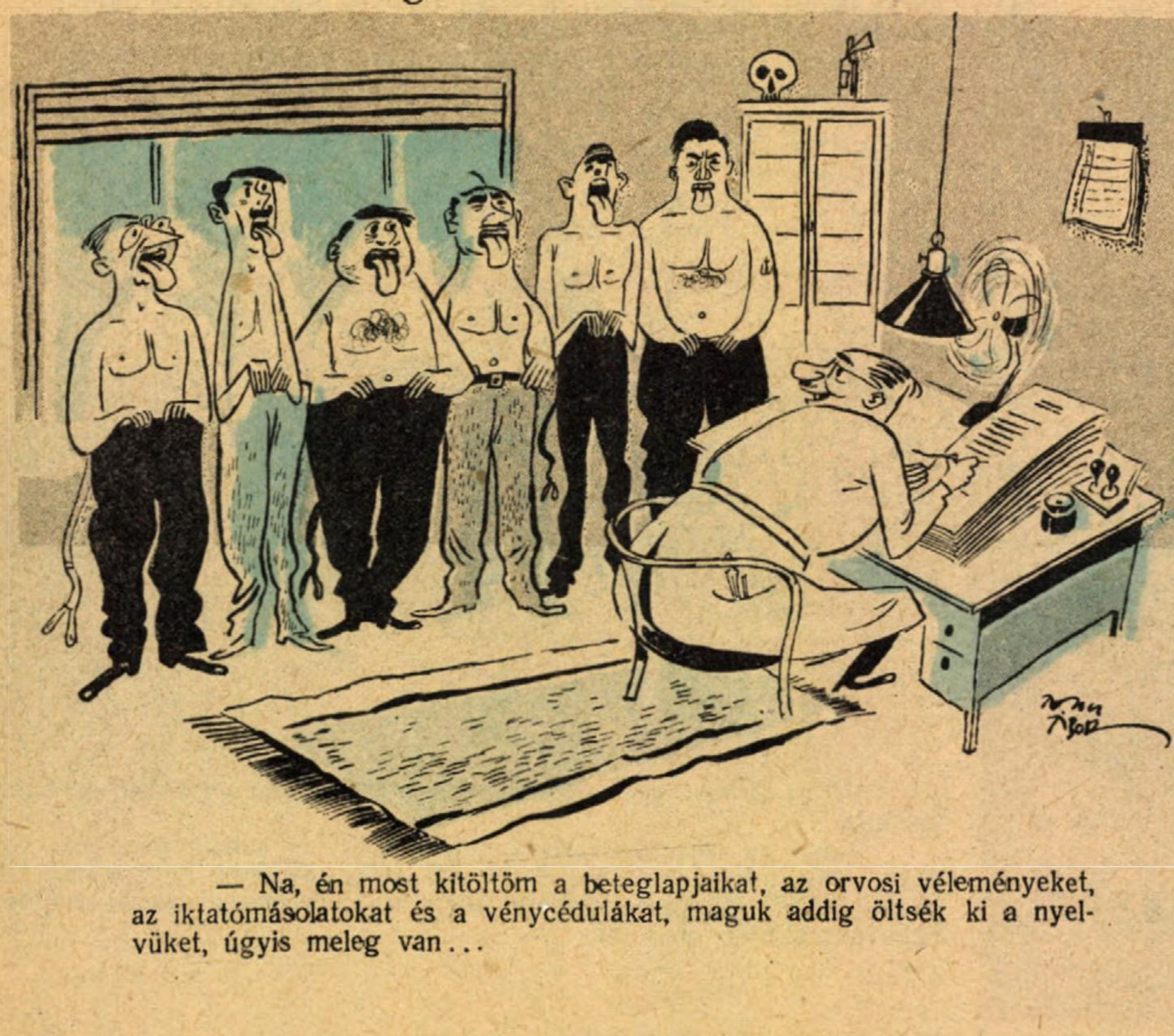

— Na, én most kitöltöm a beteglapjaikat, az orvosi véleményeket, az iktatómásolatokat és a vénycédulákat, maguk addig öltsék ki a nyelvüket, úgyis meleg van...

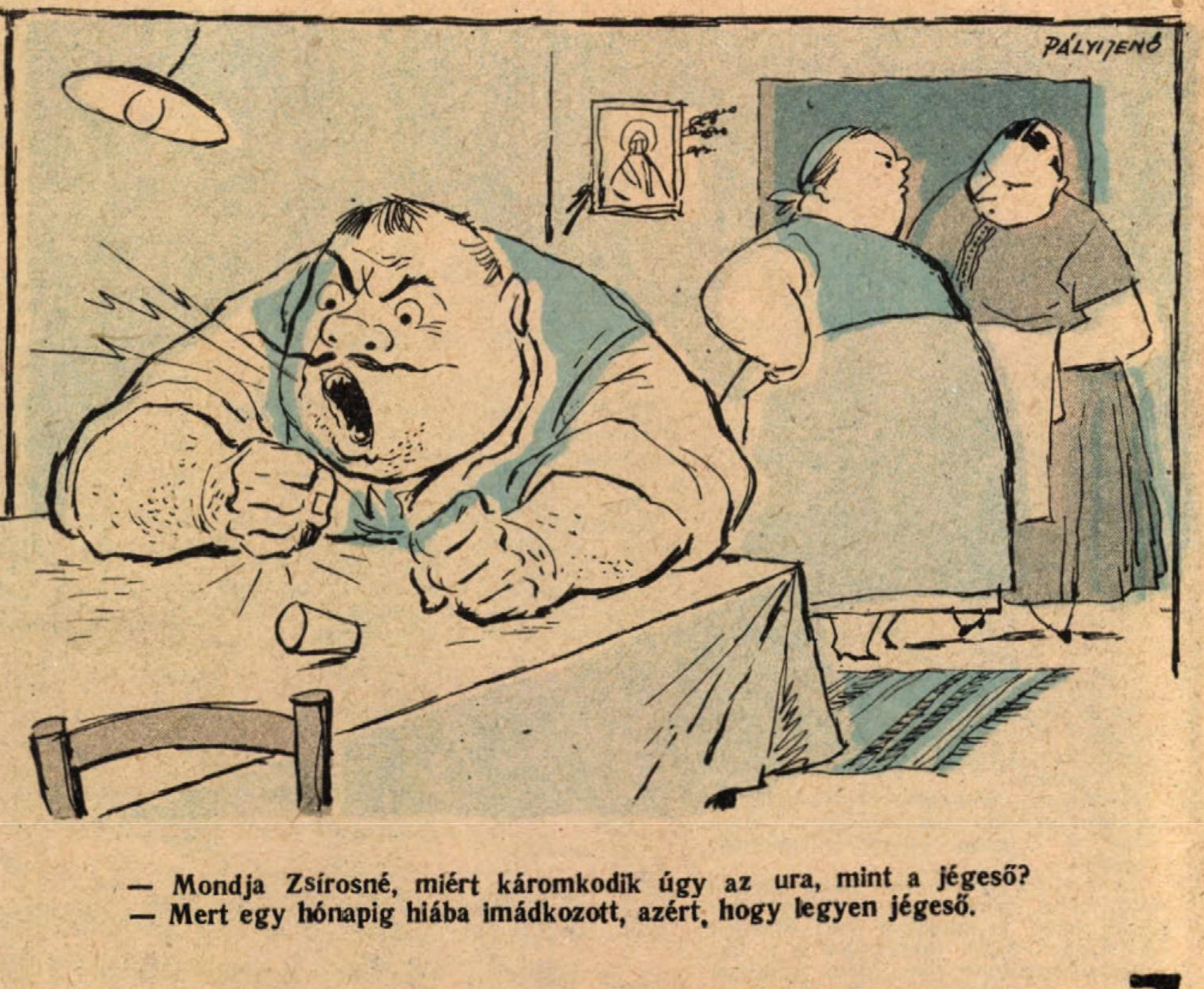

— Mondja Zsírosné, miért káromkodik úgy az ura, mint a jégeső?
— Mert egy hónapig hiába imádkozott, azért, hogy legyen jégeső.

Ludas Matyi a Gizella gőzmalomban

Kétféle felajánlás

Az egyik felajánló valahogy így nyilatkozik:

„Én, X. Y. vállalom, hogy az általam vállalt teljesítést teljesen teljesítem s annyira túlfeszítem magam az ügy érdekében, hogy az már több a soknál s különben is, ha már elém tették az ívet, én azt teleírom csupa felajánlással.

Mert én minden ívet kitöltök, amit elémraknak, mert ki a fene akar nem felajánlani, mikor mindenki felajánl. Tehát én, X. Y. elhatározom, hogy azt, amit egy hét alatt el lehet végezni, azt elvégzem, sőt ha lehet, túlteljesítem és két hét alatt végzem el, már úgy értem, a két hetet egy hét alatt. Szóval mindegy.

Vállalom, hogy dolgozni fogok, mert dolgozni kell és reggel bemegyek a műhelybe, este meg hazamegyek s vállalom, hogy az ebédidőt szigorúan betartom s nem fogok ebédidő alatt dolgozni, de ebéd után aztán ráverek s minden vállalást teljesítek.

Vállalom továbbá azt is, hogy politikai munkában minden idegemmel, izmommal, erőmmel, velőmmel, amennyire időm engedi, résztveszek, ha nem engedi időm, nem veszek részt, de vállalom.

Vállalom azt is, hogy jó alaposan tovább képzem magam, hogy minden vállalást ideológiailag fix alapon tudjak teljesíteni és a Friss Ujság mellett elolvasom a mellékletet is, meg a rádiót is meghallgatom, ezt mindet vállalom.

Többet már nem tudok vállalni, mert nem bírja a vállam, de azt a sok-sok konkrétumot, amit konkrétan elvállaltam, igérem, hogy határidőre leszállítom és azt is ígérem, hogy az állam hasznos szaktársa akarok maradni és mindhalálig mindent vállalok, csak már vigyék innen ezt az ívet, mert öt perc mulva félnégy és én haza akarok menni, mert ki kell tölteni a totoszelvényt."

A másik felajánlás nem valahogy így, hanem mindössze a következőképpen hangzik:

A brigád vállalja, hogy az eddigi napi 3 vagón helyett, 7 vagónt rak be.

Ne aludjál lisztes molnár...

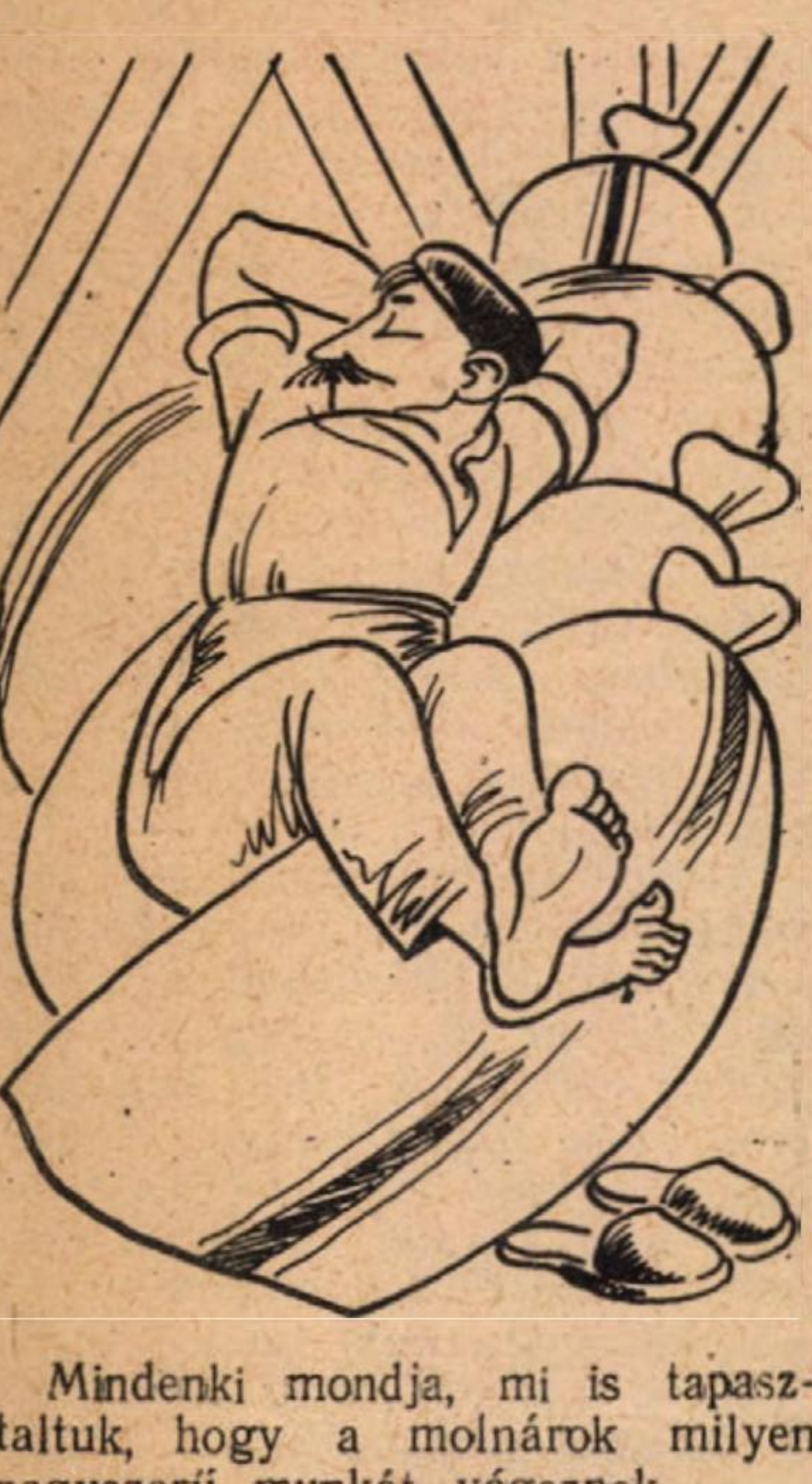

Mindenki mondja, mi is tapasztaltuk, hogy a molnárok milyen nagyszerű munkát végeznek.

Viszont akad néhány, nagyon néhány szaktárs, aki tartja azt a szép molnár mondást, miszerint amíg a molnár alszik, addig a malom dolgozik.

Igaz, hogy csak az éjjeli munkán van alkalmazva fenti kellemes szállóige és tán, amikor a molnár szunyókálás közben pont arról álmodik, hogy rekordteljesítményt őröl, akkor fogy ki a garat.

A fentiek szerint tehát nemcsak az ábrándozás az élet megrontója, hanem az álmodozás is, különösen, ha munkaidő alatt történik.

Véleményünk szerint, ha a molnár úgy érzi, hogy jó volna egyet szundítani valamelyik sarokban, jobban tenné, ha elkezdene dudorászni egyet, hogy sej de, hej de:

Ne aludjál lisztes molnár,
A garat, a garat üresen jár...
és aszongya meg aszongya, drata-ratta, ta-ra-ra-ra . . .

Utána az illuzió kedvéért lehúz egy nagy kancsó vizet, akkor nem lesz semmi baj, mert sem a molnár, sem a malom garatja nem jár üresen . . .

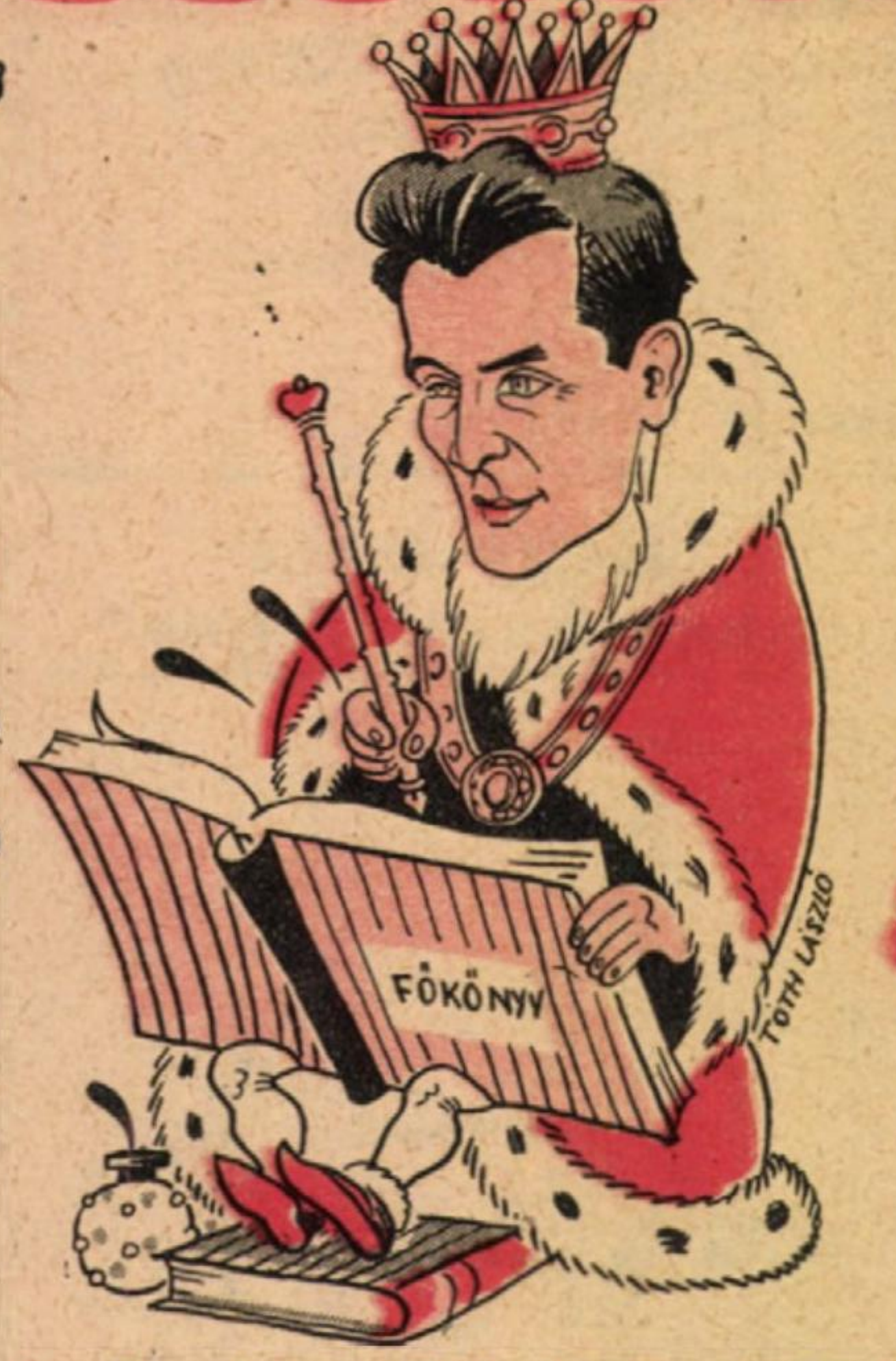

Bemutatjuk Tóth László elvtársat, úgy is, mint könyvelőt és kiváló munkást, úgy is, mint francia királyt.

Persze, nem kell meghökkenni, hiszen az utolsó francia királyt 1848-ban kergette el a nép s Tóth elvtárs szerencséjére legyen mondva, ő mindössze a Kultúrgárda műsorában előadott „János vitéz" francia királyával azonos.

Állítólag olyan remekül játszotta a francia királyt, mint ahogy dolgozik s ezért, ha igaz a mese, hamarosan azzal jutalmazzák, hogy a kiváló munkás cím mellett megajándékozzák a „legkiválóbb magyar francia király" címével is.

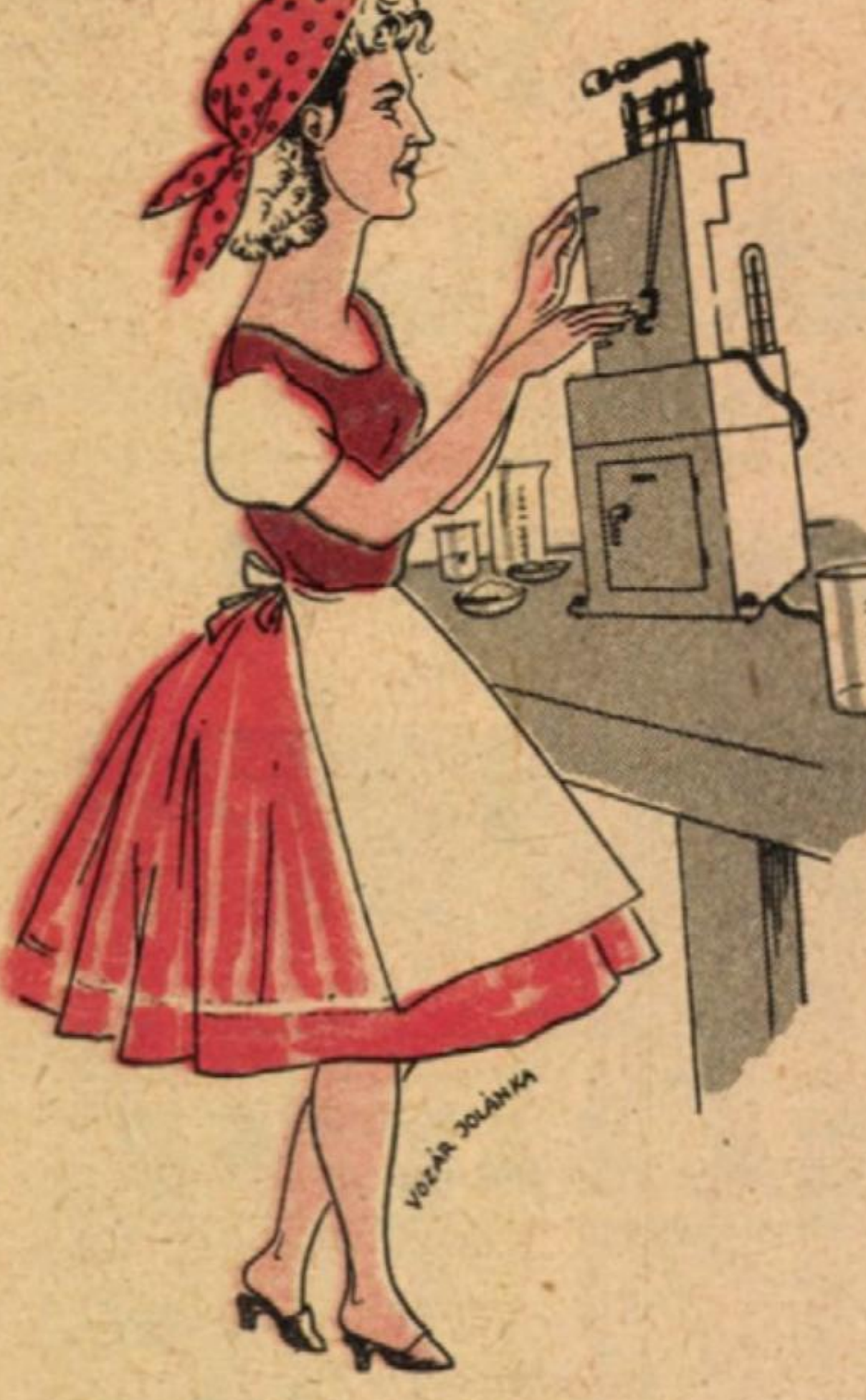

Itt pedig bemutatjuk Iluskát, aki különben Vozár Jolánka s a laboratórium üdvöskéje, de aki hallotta őt a „János vitéz"-ben énekelni, az csak Csalogány Ilusnak hívja. Most Ilonka-Jolánka újabb énekes szerepre készül, bár csalogány volta mellett nem feledkezik meg a búza sikértartalmának ellenőrzéséről sem.

Eszerint bizvást elmondhatjuk, hogy Jolánka akkor énekel a legszebben, ha a munkája is jól megy, tehát minél sikéresebb a búza, annál sikeresebb a fellépés.

Ki ide belépsz, hagyj fel minden reménnyel

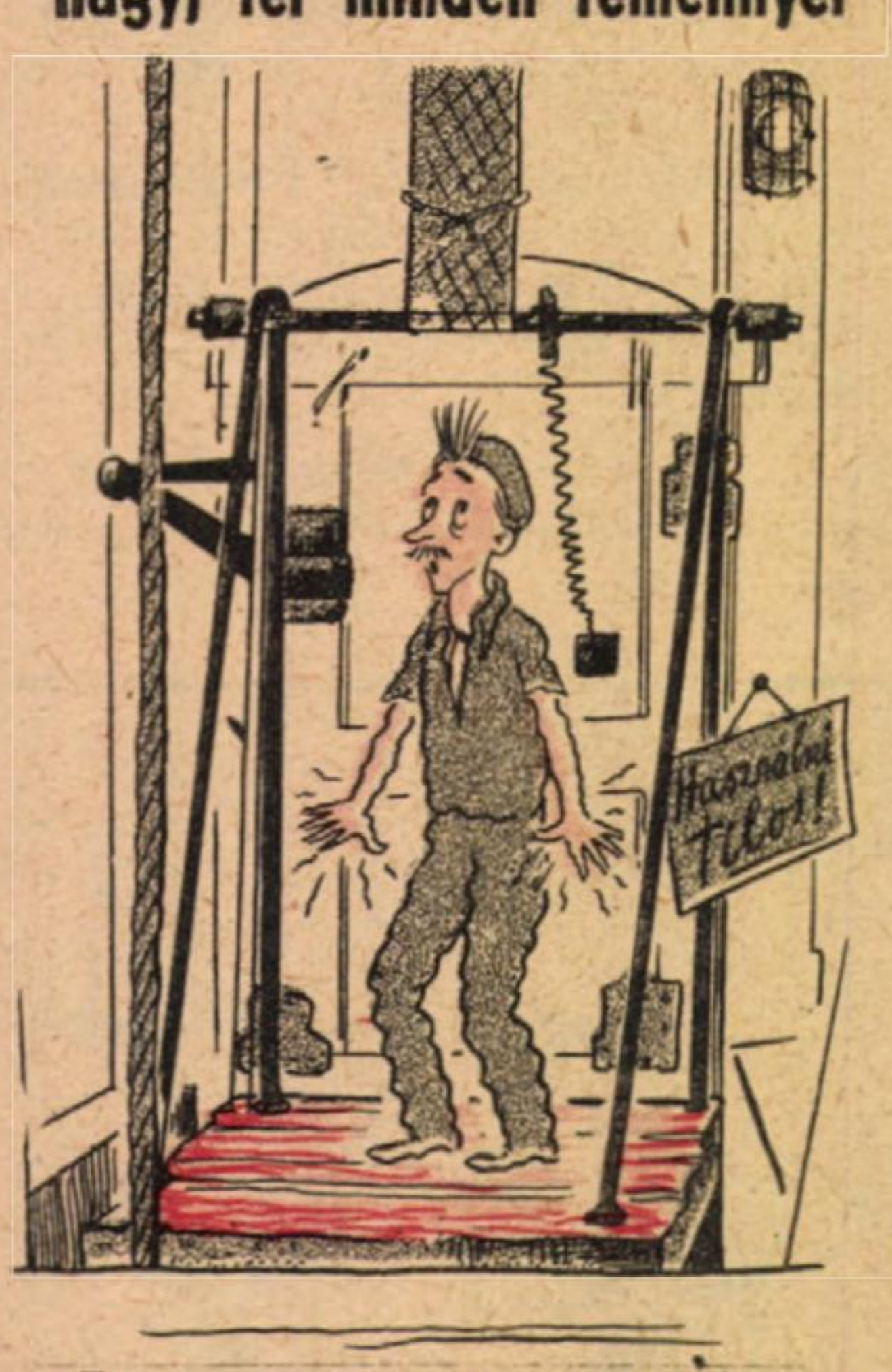
Használni tilos!

Ez a szerkezet nem nyaktiló, nem villamosszék, nem is Tito kinzókamrája, mindössze a malom liftje s mint ilyen, már régen megérett a lomtárba helyezésre.

Használni ugyan tilos, de egyik-másik szaktárs olykor-olykor rászánja magát. Mi azt ajánljuk, hogy ilyenkor orvosi ellenőrzést biztosítsanak, bár egy új villanylift beállítása sem volna éppen rossz.

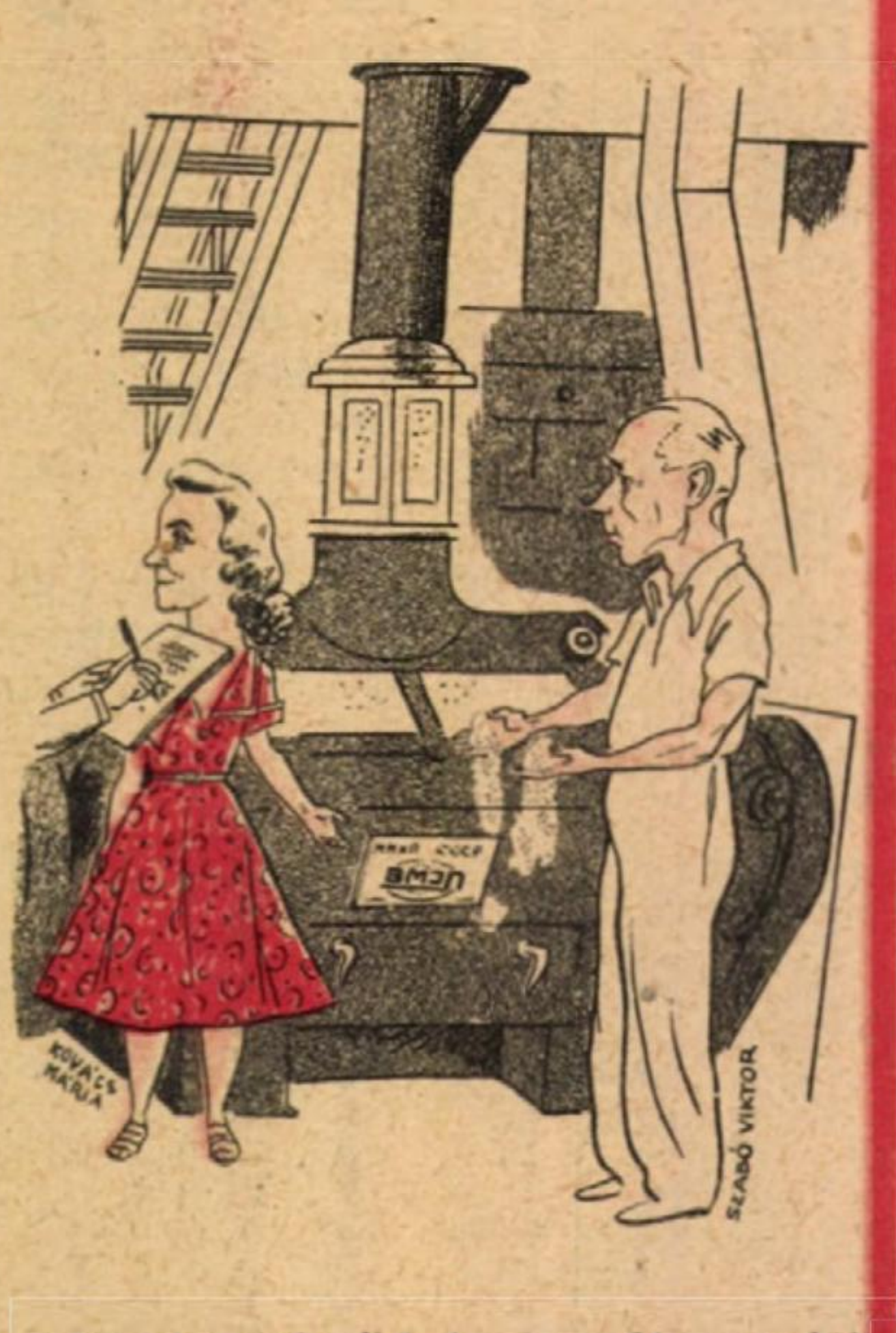

Megismerkedtünk az új szovjet géppel is s remek munkáját látva nem is csodálkoztunk Kovács Mária párttitkárhelyettes és Szabó Ü. B.-titkár elragadtatásán.

Sőt mi is majdnem kibámultuk a szemünket, ami nagyon kellemetlen lenne, hiszen a következő évek során még számtalan ilyen gépet akarunk megcsodálni.

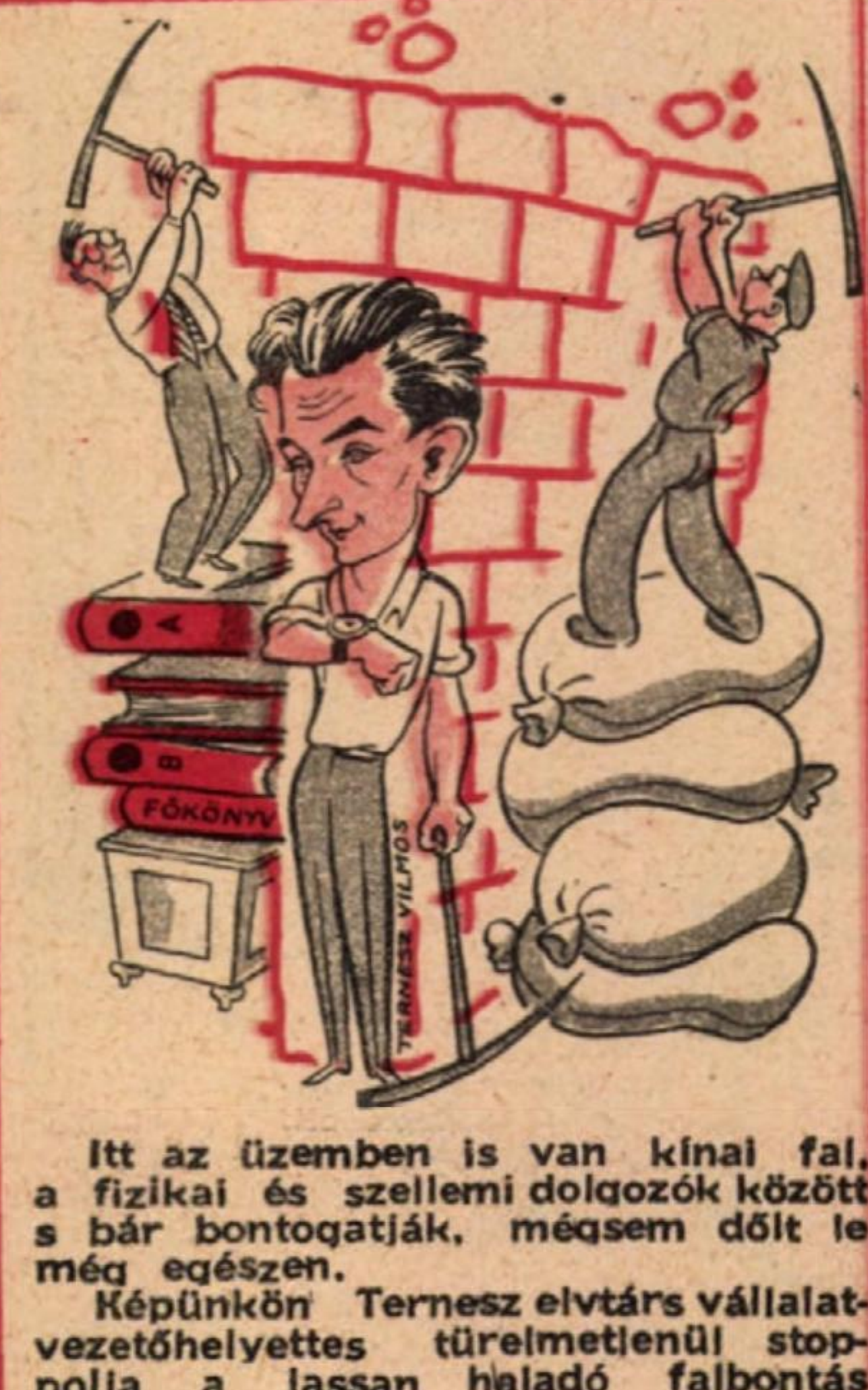

Itt az üzemben is van kínai fal, a fizikai és szellemi dolgozók között s bár bontogatják, mégsem dőlt le még egészen.

Képünkön Ternesz elvtárs vállalatvezetőhelyettes türelmetlenül stoppolja a lassan haladó falbontás idejét.

Ez a türelmetlenség nem csodálható, hisz Ternesz az ő saját kínai falát mint munkásból lett értelmiségi, már régen lebontotta s a legjobb viszonyban van mind a fizikai, mind a szellemi dolgozókkal.

Jövő héten: Ludas Matyi a Csepeli Autógyárban

Láttam a lisztet

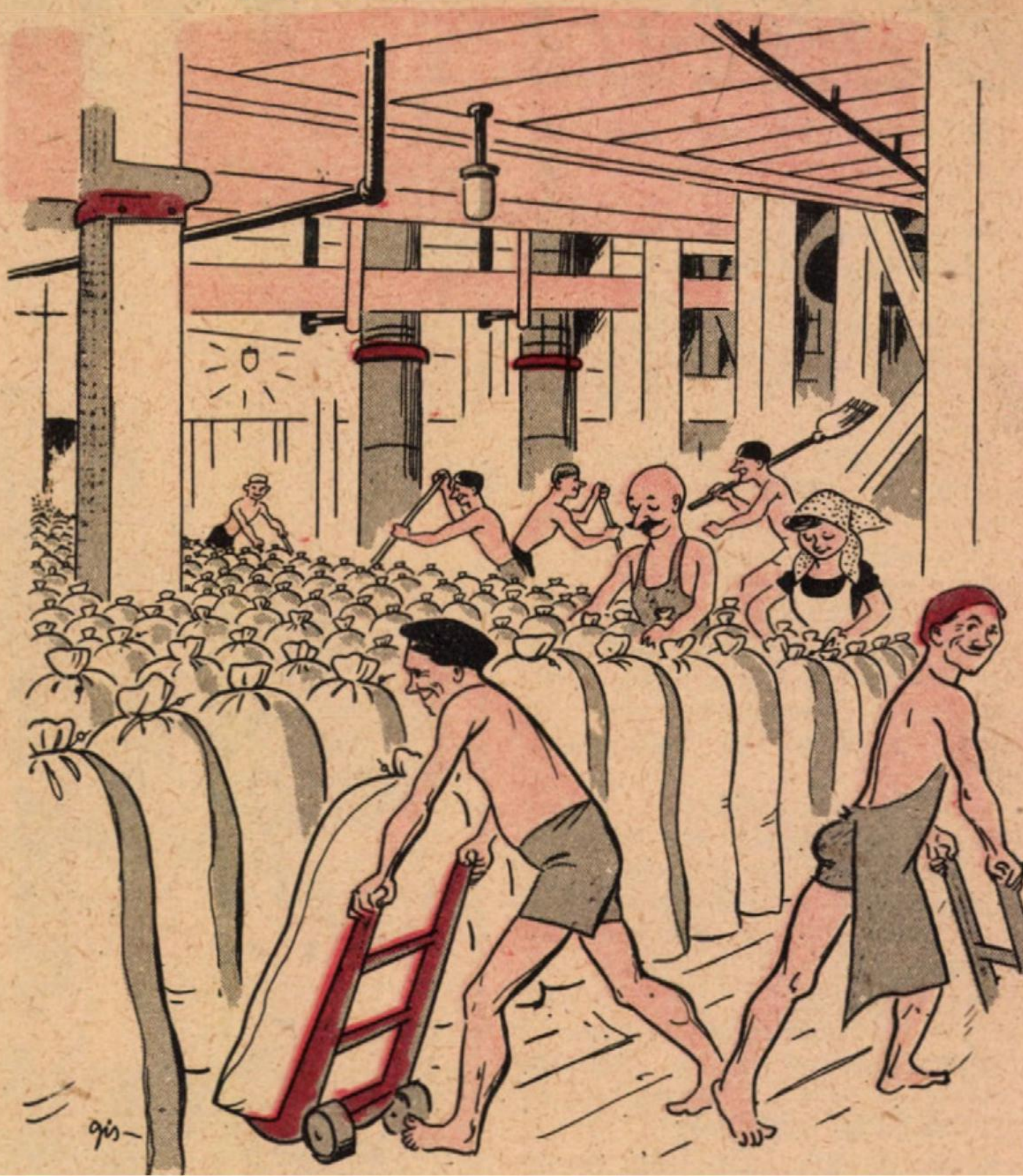

Mélyen tisztelt Méltóságos Asszonyom!

Ne vegye rossz néven, hogy soraimmal ismeretlenül zavarom, de nem volt módom bemutatkozni, amidőn legutoljára a KÖZÉRT egyik fiókjában találkoztunk. Ön tisztes ősz fejével ott tipródott a köznép között, a segéddel tíz kiló lisztet méretett be egy kis vászonzsákocskába, amelyet saját nemzetfenntartó kezeivel cipelt haza.

Én megértem önt, Méltóságos Asszonyom, hiszen ön hallotta, hogy a háború már fix és csak napok kérdése. Ezt mondják Tiviék, Rikiék, söt Tiháék is. Erről beszél tout Budapest. Lisztet kell tehát venni, hogy legyen és azért is, hogy ne legyen. Mert nem lesz, az bizonyos, hiszen Jácint atya is mondta a legutóbbi gyónásnál, hogy az új termést kiviszik Afrikába, segitik a zulu-kafferek felkelését.

Hát, kedves Méltóságos Asszonyom, én azért irok önnek, hogy megnyugtassam. Múlt héten kint jártam a Soroksári-úti Gizella gőzmalomban és láttam a lisztet. Van. Sok van. Valódi fehér liszt, valódi búzából, amit valódi munkások csinálnak. Becsületszavamra, huszárfőhadnagyi oklevelemre esküszöm. Sőt. Láttam a búzát is. Rengeteget. Annyit, hogy meg kell őrülni, helyesebben meg kell őrölni. A munkások, ezek az Istentől és Királytól elrúgaszkodott prolik, sorban forgatták be a búzás vagónokat és úgy lapátolták a silóba a gyönyörű búzát, hogy szinte káprázott a szemem. Tetszik tudni, ők most munkaversenyben vannak és azért dolgoznak ilyen hevesen, hogy mindenkinek legyen kenyere, sőt süteménye is ebben az országban. Az ön két unokájának is, a kis Emesének és Gyöngyvérnek, akiknek meg kell erősödniök, mire az amerikai hadsereg ideér.

De hát persze, nem elég az, hogy azt a búzát csak úgy belapátolják, csinálnak azzal még sok mást is, amit én mind láttam. Először is megtisztítják, mert bizonyára tudják, hogy a kis Emese és Gyöngyvér nem szereti a piszkos búzából készült pozsonyi kiflit. Saját szememmel megtekintettem az őrlést is, hogy tiszta meggyőződéssel tudjak önnek referálni. Hát kérem, ott is minden nagyszerűen rendben van. Hét emeleten keresztül hatalmas termekben állnak glédában a gépek és éjjel nappal koptatják, őrlik a gabonát, szitálják, finomitják a lisztet. Be kell vallanom, hogy a berendezés már kissé elavult, de e miatt nem kell aggódnia, mert nem is hinné, Méltóságos Asszonyom, hogy ezek a furfangos prolik minden nehézséget leküzdenek. Meg aztán a Szovjetúniótól is kapunk gépeket. (Tetszik tudni az a nagy ország, amit ha emlegetnek, kedves veje mindig kimegy a szobából.) S így aztán megy a munka, mint a karikacsapás. Látná csak azokat a derék molnárokat, milyen lelkesedéssel, milyen szakértelemmel dolgoznak! Büszke is rájuk a vezetőség! (Persze azok is prolik, mit csináljunk, Méltóságos Asszonyom.) És a lakatosok, asztalosok, akik a gépeket, műszaki berendezést karbantartják. Nem beszélve a lisztmérőkről és zsákolókról. Amit ezek művelnek, az valóságos csoda. Olyan százkilós zsákokkal dobálóznak, amilyeneket az ön kedves veje, a volt képviselő úr, meg sem tudna mozdítani. (Tudom, hogy a hasonlat rossz, mert a proli azért születik, hogy emelje a lisztes zsákot, az úr pedig azért, hogy megegye azt, ami a zsákban van.)

De még nem feleltem arra a kérdésre, amit szinte hallok lelki füleimmel. Jó, jó. Van liszt, de hová viszik? Ezt is megmondom, mert megérdeklődtem a vezetőségtől, még a kocsisoktól is. A KÖZÉRT üzletekbe és a pékekhez viszik. Úgy bizony. Onnan pedig a dolgozó asszonyok cekkerébe kerül, hacsak nem gördít ez elé akadályokat a sok méltóságos, nagyságos és tekintetes asszony, akik vászonzsákocskákkal járják a várost, dacolva azzal is, hogy tíz-húsz kiló lisztecske helyett három-négy évi börtönöcskét kapnak.

Remélem, sikerült megnyugtatnom önt, Méltóságos Asszonyom és kérem mondja el ezeket Rikiéknek, Tiviéknek, söt Tiháéknak is. Sok lisztünk van és egyre több lesz, az ötéves terv keretében pedig olyan modern malom fog épülni az öreg Gizella helyén, amilyenről még a kis Emese sem mer álmodni.

Mély hódolattal csókolom nemzetfenntartó és liszthalmozó kezeit és kérem adja át kedves vejének alázatos főtiszteletemet.

Gádor Béla

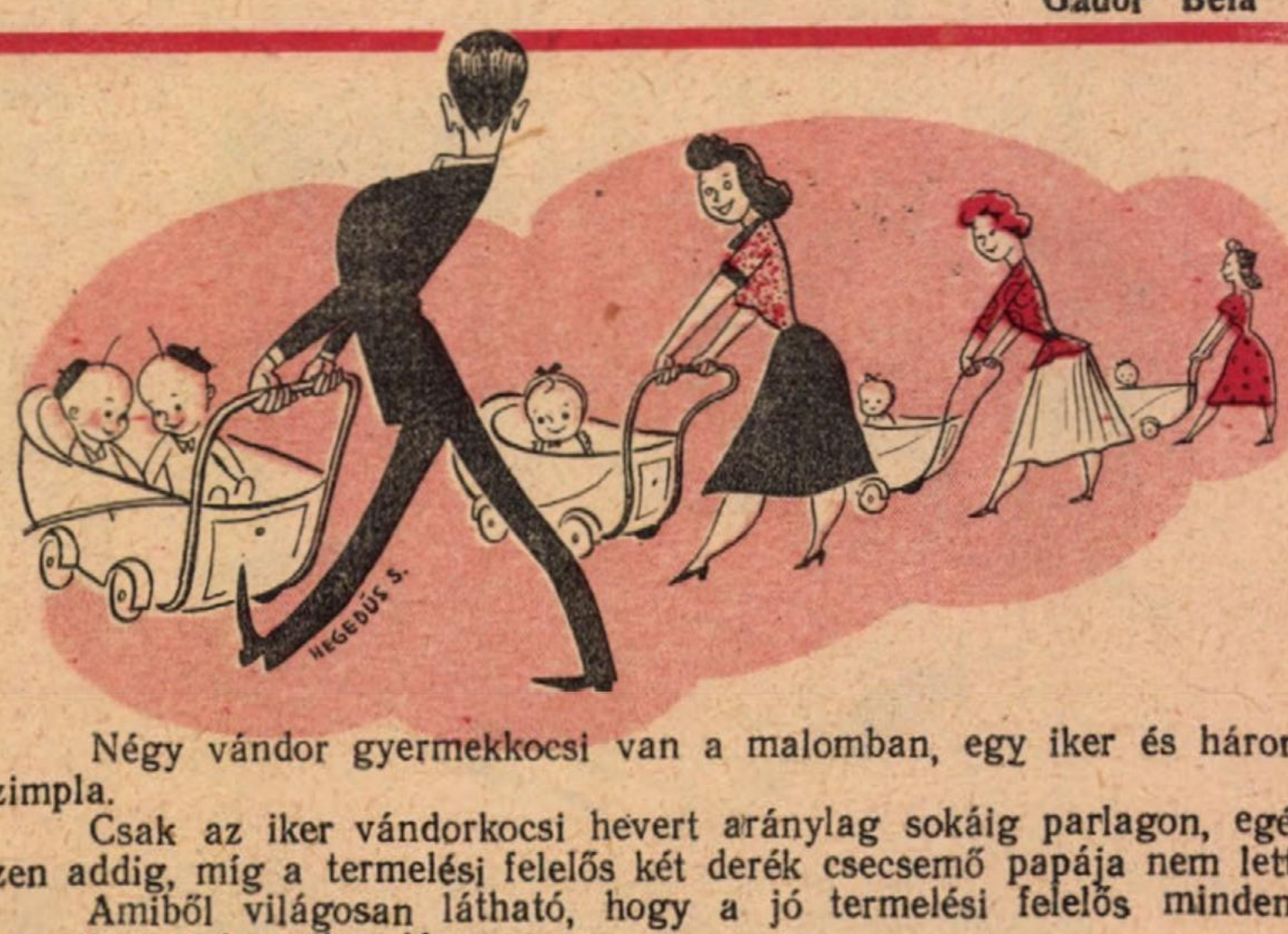

Négy vándor gyermekkocsi van a malomban, egy iker és három szimpla.

Csak az iker vándorkocsi hevert aránylag sokáig parlagon, egészen addig, míg a termelési felelős két derék csecsemő papája nem lett.

Amiből világosan látható, hogy a jó termelési felelős mindenfajta termelésben élen jár.